

Lord
genaamd
De groote

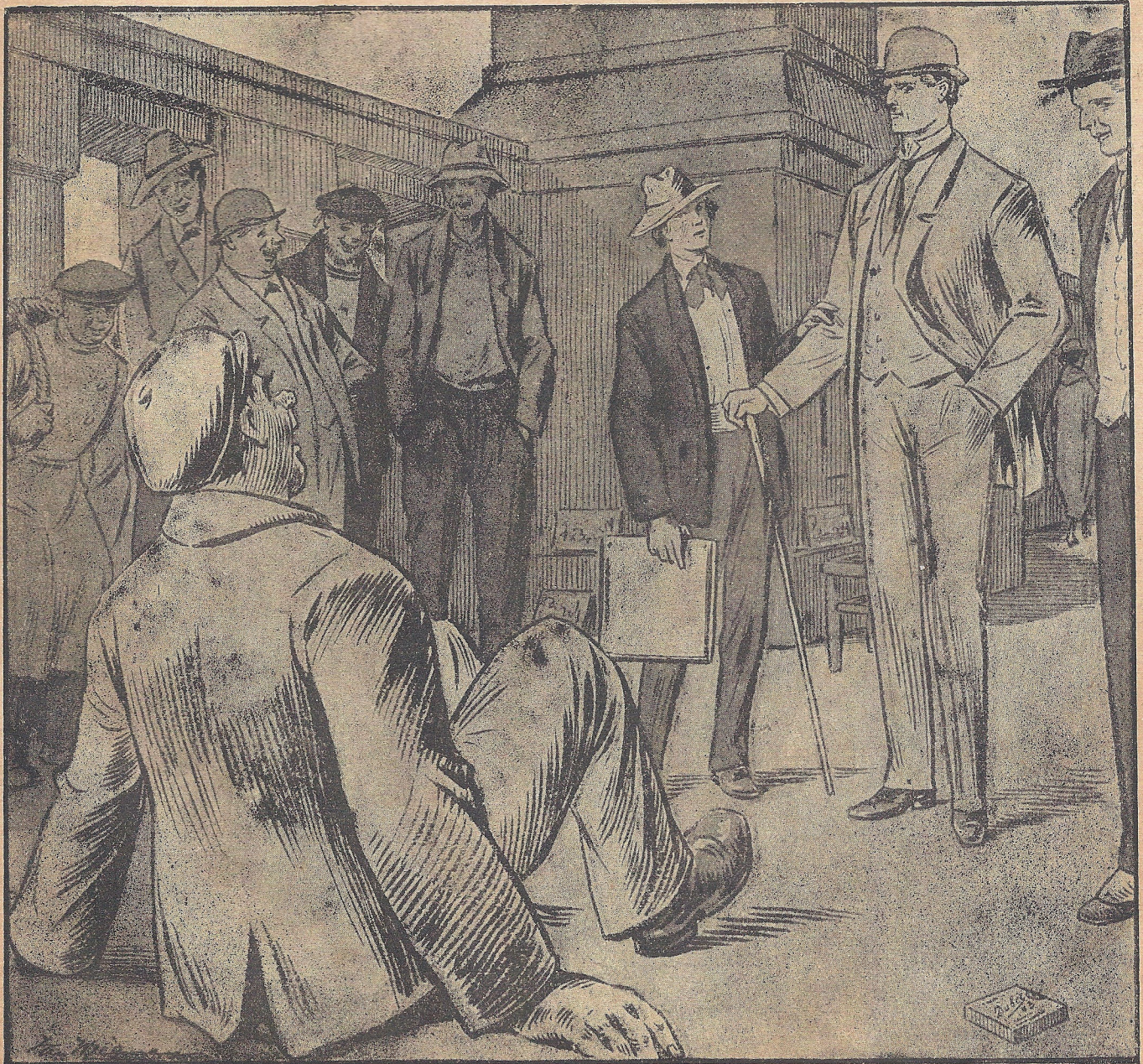

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 410

De Snelteekenaar.

25 OCT 1911

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.
 UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

DE SNELTEEKENAAR.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons **20 of meer** omslagen van onze **drie** uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van **Nick Carter, Buffalo Bill** of **Raffles** zijn, zenden wij **een of meer** keurige doosjes **Dubec**

CIGARETTEN.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen **niet lager** loopen dan

NICK CARTER No. 303
BUFFALO BILL „ 298
RAFFLES „ 287

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

HOOFDSTUK I.

De ontmoeting.

Het was omstreeks half elf in den morgen, toen twee goed gekleede heeren langzaam langs de Theemskade wandelden, in de richting van de Black Friars Bridge.

Zij hadden blijkbaar volstrekt geen haast, en schenen te genieten van het heerlijke zomerweder en van den schilderachtigen aanblik, dien de rivier op dit punt opleverde.

De Theems was hier overdekt met talrijke vaartuigen van allerlei nationaliteit en van allerlei vorm.

Havenstoombootjes snelden, nu en dan een schrillen waarschuwingskreet uitstootend, over het donkere water, jollen werden langzaam van den eenen oever naar den anderen geroeid, en ook zag men verscheidene plezierjachten, door stoom of benzine gedreven, die de rivier opvoeren, teneinde de stad te ontvluchten, en verderop te genieten van de heerlijke, vrije natuur.

De oudste van de heeren, een slank maar krachtig gespierd man, kon omstreeks veertig jaar zijn,

wellicht iets ouder, maar al zijn bewegingen wezen er op, dat hij zijn lichaam door de beoefening van talrijke takken van sport, lenig en buigzaam had weten te houden.

Hij had een krachtig geteekend, energiek gelaat, waarin de groote staalgrijze oogen het eerst de aandacht trokken.

Zijn houding was kaarsrecht, en hij zag er uit als iemand die gewend is te bevelen, en die ook gaarne ziet dat men zijn bevelen snel en zonder tegenspreken uitvoert.

Zijn metgezel was bijna een hoofd kleiner dan hij, sierlijk gebouwd, en heel wat jonger.

Zijn rond gelaat had een gezonde kleur, en hij straalde van gezondheid.

Zijn oogen waren blauw, en keken vroolijk de wereld in.

Die beide mannen waren John Raffles, de langgezochte tegenstander van den hoofdinspecteur van politie, Baxter, de befaamde Gentleman-Inbreker, de geheimzinnige en stoutmoedige avonturier, die

door de politie-autoriteiten zelden anders genoemd werd dan de „Grootte Onbekerde”.

Aanvankelijk was deze benaming bedoeld als een spotternij, daar men op Scotland Yard van oordeel was, dat John Raffles in het geheel niet bestond, en slechts het uitvloeisel was van een ziekelijke verbeelding, maar toen men er maar al te zeker van was geworden, dat hij wel degelijk leefde, en een mensch van vleesch en bloed was — toen bleef de benaming bestaan, maar haar spotterde beteekenis had zij verloren!

Want Raffles was inderdaad de Onbekerde, van wien eigenlijk niemand wist hoe hij er uitzag, daar hij tallooze gedaanten wist aan te nemen, en de kunst van het vermommen meester was, zocals geen ander voor hem.

De jonge man die kalm naast hem voortwardelde, nu en dan een korte opmerking makend, was zijn trouwe vriend Charly Brand, die aan veel van zijn avonturen had deelgenomen, en zelfs het levensgevaar van Raffles had gedeeld, waarin deze herhaaldelijk verkeerde.

Raffles had juist een kort tijdperk van rust achter zich, en hij verlangde niets liever, dan zoo spoedig mogelijk een grooten slag te slaan, die zijn fortuin zou aanvullen, dat in de laatste maanden duchtig was aangesproken door bijdragen aan instellingen van liefdadigheid en door zeer hooge intekeningen op lijsten ten behoeve van den bouw van een of ander gesticht en dergelijken.

Vooral de oorlogs-invaliden mochten zich in de vriendschap van Raffles verheugen, die voor hen een weldoener bleek te zijn, beschikkend over middelen die wel onuitputtelijk sche en.

Met bitter sarcasme kon Raffles menigmaal tegenover Charly zich uitlaten over den toestand van deze ongelukkigigen, die, ondanks alles, ondanks het verlies van arm of been, ondanks halve of geheele blindheid, in vele gevallen opgewekt waren gebleven — of het althans zeker zouden zijn, als er maar steeds werk was voor hun handen.

En hij schimpte op de inrichting eener maatschappij, die niet eens in staat bleek te zijn, zulk een voor de hand liggend werk te verrichten als de verzorging van mannen, die hun leven in dienst van hun vaderland hadden gesteld, en verminkt uit den oorlog waren gekomen.

De beide vrienden hadden het juist weder over

dit onderwerp gehad, toen zij het begin van de Black Friars Bridge bereikt hadden.

Het is een zeer oude steenen brug, zeker een van de oudste van geheel Londen, en van zeer fraaie vormen.

De steenen borstweringen zijn vrij hoog, en op geregelde afstanden worden zij onderbroken door pilasters, waarop lantaarnpalen geplaatst zijn.

Bij een der eerste pilasters nu stond een groepje menschen ergers naar te kijken.

Een ongeluk was er zeker niet gebeurd, want de lieden stonden rustig, met hun handen in de zakken, en bleven op dezelfde plek staan, het hoofd een weinig omlaag gericht.

Raffles en Charly traden naderbij.

En spoedig ontdekten zij de oorzaak van de publieke nieuwsgierigheid.

Tegen den voet van een pilaster waren eenige schilderstukken zonder lijst uitgestald, en daarvoor zat een nog zeer jonge man, eigenlijk niet veel meer dan een knaap van hoogstens 17 jaar, die op dit oogenblik bezig was, het hoofd uit te teekenen van iemand uit het publiek, die daartoe op een laag tabouretje tegenover hem had plaats genomen, en met een onnoozel verlegen glimlachje vaag voor zich uitkeek.

De jonge man had daartoe een teekenplank op zijn knieën gelegd, bespannen met een vel papier, en snel vlogen zijn vaardige vingers over de witte oppervlakte, en trokken zonder te aarzelen de lijnen, die het gelaat vormden.

Op een bordje, zwart geschilderd, stonden met krijt de woorden te lezen:

„Laat hier uw portret teekenen in vijf minuten! Gelijkens gewaarborgd! Prijs slechts een shilling per stuk! Gekleurd twee shilling!”

Raffles en Charly hadden zich een plaatsje vooraan weten te veroveren, en keken glimlachend toe.

Maar onder het toeschouwen week de glimlach van hun gelaat, en zij wierpen een veelbeteekenenden blik tot elkander.

De knaap was zeer zeker niet de eerste de beste! Meer nog, hij was een kunstenaar!

Indien de kleine schilderstukjes, die daar ten toongesteld waren bij wijze van reclame, van zijn hand afkomstig waren — dan mocht het onbegrijpelijk heeten, dat die knaap met zijn bleek gelaat, en zijn groote fluwéelzwarte oogen, genoodzaakt

was, hier den geheelen dag door te brengen, om met zulk werk zijn brood te verdienen.

Terwijl de jongen teekende, was Raffles op een van de schilderstukken toegelopen, had het opgenomen, en hield het een armslengte van zich af, om het te beschouwen, terwijl Charly Brand over zijn schouder toezag.

Het onderwerp was zeer eenvoudig — een stukje van de Theems, dicht bij Londen.

Op den achtergrond de wazige vormen van de wereldstad, een paar boomen, water en riet, — dat was alles.

Maar het was zoo voortreffelijk geschilderd, het was vooral weergegeven in zulke rijke kleuren, in zulk een geniale toets, dat zich hier onmiddellijk de meesterhand verried.

Het was zelfs zoo voortreffelijk, dat Raffles tot de overtuiging kwam, dat deze jonge snelteekenaar, hoe vaardig hij ook portretten scheen te teekenen, onmogelijk dat schilderstukje kon hebben vervaardigd.

Toen hij het weder neerzette, was het portret van den onnoozel glimlachenden man juist beëindigd.

De jonge teekenaar maakte het papier van de plank los, zette snel zijn naam in een der hoeken, en overhandigde het aan den klant, met een zacht:

„Ziedaar, mijnheer — een shilling als het u blijft!”

De man hield zijn conterfeitsel op eenigen afstand van zich af, zoover zijn arm wilde reiken, en prevelde voor zich uit:

„Mooi — heel mooi! De hoed vooral is prachtig! Je zou zweren dat het echt fluweel is! En kijk mijn das eens, zoo hangt ze net, zoo met zoo'n punt. Keurig gedaan hoor — je hebt je shilling verdiend, jongen!”

Met deze woorden had hij zijn hand in zijn zak gestoken, en haalde er een zilverstukje uit, hetwelk hij den snelteekenaar toestak.

Hij rolde de teekening voorzichtig op, teneinde te zorgen dat zij niet zou vlekken, en baande zich toen een weg door de nieuwsgierigen, die zich om hem heen hadden gedrongen, teneinde zich te overtuigen van de gelijkenis tusschen orgineel en portret.

Onmiddellijk werd zijn plaats op de lage tabouret ingenomen door een man met een pokdalig gezicht en een grooten, dikken stompneus, met ruige zwarte

wenkbrauwen, en kleine, te dicht bij elkaar geplaatste oogen.

„Portretteer mij nu ook maar eens, maat!” zoo richtte hij zich tot den snelteekenaar, die vlug een nieuw vel papier op zijn plank spande, zijn zwart krijt greep, den man voor zich even bestudeerde, en toen vlug begon te teekenen.

Raffles en Charly keken vol verbazing toe.

De lijnen vloeiden bliksemsnel op het papier tot een gelaat, en nimmer behoefde er een te worden uitgewischt — het leek wel zwarte kunst!

Trek voor trek ontstond op het blanke papier het hoofd van den man, die poseerde.

En het gelek niet alleen — neen, het leefde — het scheen te spreken!

Binnen tien minuten was het portret beëindigd!

De snelteekenaar maakte het papier los, en stak het aan den man op de tabouret toe.

Deze was opgestaan en dadelijk vormde zich weer een kring van nieuwsgierigen om hem heen.

Maar hij scheen volstrekt niet tevreden te zijn.

Hij bekeek zijn eigen gelaat met gefronste wenkbrauwen, en barstte toen uit:

„Moet ik dat verbeelden? Het lijkt waarachtig wel een aap!”

De bleke jonge man stamelde iets, dat niet goed te verstaan was, waarschijnlijk om zich te verontschuldigen, en de beleedigde klant ging woedend voort:

„Is dat mijn neus? Dat is een aardappel! Heb ik zoo'n kin? Ik weet niet wat het wel lijkt! En dat ongelukkige beetje haar, dat je mij gegeven hebt — ik heb toch veel meer haar op mijn hoofd! Neen, dit vod kun je gerust houden, hoor jongen! Dat neem ik niet! Ik had gedacht dat je het beter kon!”

Hij wierp het papier op den grond, en wilde zich verwijderen, toen hij zich bij den arm voelde vatten.

Hij keerde zich verbaasd om, en keek in het gelaat van John Raffles.

Deze zag hem ernstig aan, en zeide:

„Een oogenblik, vriend! Je mag zoo niet weggaan! Je hebt dezen jongen man diep beleedigd, al begrijp je dat waarschijnlijk zelf niet! Je hebt hem gevraagd je portret te maken — hij heeft het gemaakt, en ik durf zeggen, dat hij er nooit een vervaardigde, dat minder gelek!”

Raffles had dezen zin nauwelijks gezegd, of er stonden dadelijk een twintigtal menschen meer bij

het groepje — kennissen van den heer met den aardappelneus, die hem zeer goed kenden, en die wisten, dat hij tamelijk korzelig, en kort aangebonden was uitgevallen!

Maar Raffles had de teekening opgenomen, vergeleek ze met het orgineel, en hernam bedaard:

„Ik roep hier allen tot getuigen, die ook maar een greintje verstand hebben van teekenen, dat dit portret voortreffelijk gelijkt! Gij hebt zooeven gevraagd of dit uw neus is — en daarop antwoord ik met een volmondig ja! Zonder u te willen grieven, vriend — uw neus is buitengewoon leelijk, en de teekenaar heeft niets anders gedaan, dan hem natuurgetrouw weergegeven! Zeker — hij had er een griekschen neus van kunnen maken, maar juist dan zoudt gij het recht gehad hebben, om te protesteeren, want dan zou dit lichaamsdeel niet geleden hebben! Gij hebt u beklaagd over uw hoofdtooi — en ik vraag waarom? Gij hebt weinig haar, en dat weinig is niet fraai ook! Wat uw kin aangaat — het is een zoogenaamde eierenkin, en ik vind dat de teekenaar haar uitstekend getroffen heeft! Om kort te gaan — gij zijt wezenlijk zeldzaam leelijk, en gij moet het niet aan den teekenaar euvel duiden, als hij de natuur niet heeft willen verbeteren, en slechts nateekenen wat zijn oog waarnam!”

Een schaterlach ging onder de omstanders op, maar de man die de woorden golden, dreigde te stikken van woede.

„Je durft heel wat zeggen, mooie mijnheer! Denk je dat ik mij dat zoo maar laat welgevallen?”

„Welzeker zult gij dat!” hernam Raffles bedaard. „Het komt er overigens volstrekt niet op aan wat gij doet, als gij den teekenaar maar betaalt wat gij hem schuldig zijt! Hij zit hier waarlijk ook niet voor zijn genoegen, zijn prijs is zeer laag — eenige honderden malen te laag, durf ik wel zeggen, maar daar begrijpt gij toch niets van, en gij zijt verplicht, hem het verschuldigde te betalen!”

„En wie zou mij daartoe dwingen?” vroeg de man met den aardappelneus sarrend.

„Ik, als gij zelf niet begrijpt, wat gij te doen hebt!”

„Daar heb je niet van terug, Jim!” liet een schorre drankstem zich hooren, die toebehoorde aan een der vrienden van den zooeven uitgeteekenden buurtgenoot.

Hij wist waarschijnlijk wel dat hij Jim hiermede tot woede prikkelde.

Deze trad dan ook dadelijk een paar stappen naar voren, hield Raffles zijn zwarte vuist onder den neus, en schreeuwde:

„Als het op dwingen aankomt, mannetje — dan ben ik er ook nog! En maak nu maar gauw dat je wegkomt, anders wordt Jim kwaad — en dat zou je wel eens kunnen bezuren!”

„Betaalt gij?” hernam Raffles kalm.

„Neen! Ik betaal niet voor zulke vodden!”

Het volgende oogenblik, met onbegrijpelijke snelheid, trof de vuist van Raffles Jim tegen zijn beroemde eierenkin, met zulk een kracht, dat de ruwe kerel onmiddellijk tegen den grond ging, en door iederen scheidsrechter onverbiddelijk zou zijn uitgeteld, want hij bleef minstens tien seconden op de steenen uitgestrekt liggen.

Toen kwam hij op zijn zitvlak overeind, keek met verbaasden blik om zich heen, en uitte een kernachtigen korten vloek, die zijn gemoedstoestand voortreffelijk kenmerkte.

„Betaalt gij?” vroeg Raffles, die zich zelfs niet bewogen had.

Maar nu trad de snelteekenaar op Raffles toe, legde zijn fijne hand op diens arm, en zeide op zachten toon:

„Och, laat het maar, mijnheer! Ik ben u zeer dankbaar voor uw tusschenkomst, maar — om dien eenen shilling wil ik niet, dat er hier om mij gevochten wordt!”

„Maar ik vecht volstrekt niet, mijn jongen!” kwam Raffles glimlachend. „Ik straf slechts! Wat recht is, is recht — iedereen hier zal moeten toestemmen, dat gij de gelijkenis uitmuntend getroffen hebt — en dat mijnheer Jim zoo leelijk is als de nacht, is toch uw schuld niet!”

Jim was intusschen met moeite weder overeind gekrabbeld, en wilde zich schoorvoetend en tersluiks verwijderen.

Maar Raffles was onverbiddelijk.

Hij vatte hem weder bij de mouw, en vroeg op harden toon:

„Zul je betalen, schelm? Of wil je nog eens met de steenen kennis maken?”

Jim wierp Raffles een kwaadaardigen blik toe, maar hij haalde toch zijn beurs te voorschijn, nam er een shilling uit, en wierp die voor de voeten van den knaap.

Hij greep het papier, scheurde het woedend in kleine snippers, en schreeuwde:

„Daar! Daar! Zoo doe ik met prulwerk!”

Hij baande zich met elleboogstooten een weg door de menigte, en verdween haastig.

De snelteekenaar wilde zich bukken om het geldstukje op te rapen, maar Raffles voorkwam hem.

Hij nam haastig het zilverstukje op, drukte het een kleinen straatjongen in de hand, die vlak naast hem stond, en die onbeschrijfelijk genoten had van hetgeen hij zooveen had gezien, en zeide:

„Het voegt u niet, om geld van de straat op te nemen, dat zulk een vlegel u toewerpt, mijn jongen! Gij behoort wat meer trots te hebben! En nu spreken wij hier niet meer over! Zeg mij eens — zijn die schilderijen, die gij daar ten toon hebt gesteld, te koop?”

„Ja, mijnheer!” antwoordde de jonge man be-deesd.

„Wat vraagt gij voor dat gezicht op de rivier de Theems, met Londen op den achtergrond?”

De snelteekenaar scheen een oogenblik te aarzelen, en antwoordde toen:

„Ik weet niet — ik geloof... denkt gij dat het een pond waard is, mijnheer?”

Raffles meende zijn ooren niet te kunnen gelooven.

„Een pond?” herhaalde hij verwonderd. „Weet gij wel wat gij zegt? Een pond voor dat schilderstuk?”

„Vindt gij het te veel?” hernam de snelteekenaar verlegen. „Ik dacht het wel half!”

„Te veel?” riep Raffles uit. „Maar beste jongen — het is immers veel te weinig! Gij noemt mij daar een bespottelijken prijs! Beseft gij dan zelf niet eens, over welk talent gij beschikt? Ik betaal u 100 pond voor dat stukje!”

Nu was het de beurt van den snelteekenaar om Raffles met een blik vol ongeloof aan te zien.

„Gij drijft den spot met mij, mijnheer?” zeide hij. „Dat kunt gij immers niet meenen?”

„Ik meen het in vollen ernst — en het bewijs — — ziedaar!”

Raffles had zijn portefeuille onder het spreken te voorschijn gehaald, en nam er twee biljetten van 50 pond uit, welke hij den jongen man toestak.

Hij legde hem glimlachend de hand op den schouder en zeide:

„Leen mij slechts een stuk van uw teekenpapier, waarin ik het schilderstukje kan inpakken.”

Bevend van geluk, schijnbaar niet begrijpend wat er met hem gebeurde, nam de jonge schilder een groot stuk teekenpapier, en wikkelde er het paneeltje in, niet grooter dan een paar vierkante palmen.

Onder de toeschouwers was een gemompel van verbazing opgegaan.

Het waren bijna uitsluitend eenvoudige lieden, die zich volstrekt niet konden begrijpen, hoe men honderd pond sterling kon betalen voor een plankje, met een stuk van de Theems er op geschilderd.

Het ging volkomen boven hun bevattig — zij begrepen er volstrekt niets van — het leek hen een wonder toe!

Maar zij vonden het ook romantisch, en zij waren verheugd om den jongen schilder, dien zij hier reeds eenige dagen hadden gevonden, steeds op dezelfde plek, en wien thans het fortuin scheen toe te lachen.

Raffles had het schilderijtje aangenomen, en hij stak den jongen schilder de hand toe, en zeide:

„Meen niet dat gij nu reeds van mij af zijt! Gij zijt meer en beter dan een snelteekenaar, die voor een shilling per stuk de hoofden van leelijke menschen moet nateekenen! Zeg mij uw naam en uw adres — of liever — pak uw boeltje spoedig bijeen, en breng mij en mijn vriend naar uw huis — ik heb met u te spreken.”

HOOFDSTUK II.

Een zware slag.

De jonge schilder keek Raffles een oogenblik verbijsterd aan, en vestigde toen zijn blikken op de beide bankbiljetten, welke hij nog altijd in de hand had, en stamelde toen:

„Gij zijt zeer goed voor mij geweest, en ik kan u niet zeggen hoe dankbaar ik u ben! Maar ik weet niet of ik hier mijn gewone plek wel kan verlaten, die zeker aanstonds door iemand anders zal worden ingenomen!”

Maar Raffles schudde lachend met het hoofd en zeide:

„Gij zult hier immers geen voet meer op deze plek zetten! Gij zult volstrekt geen reden hebben, om er terug te komen, want als ik er iets aan kan doen, dan zult gij binnen zeer korten tijd al die schilderijen te gelde hebben gemaakt — gij zult rijk zijn! Maar het is hier niet de plaats, om daar over te spreken. Pak snel alles in, en breng ons beiden naar uw woning!”

Nu aarzelde de jonge schilder niet langer.

Met een blos van opwinding op de kaken, begon hij haastig de kleine schilderstukjes, zijn teekenplank, zijn papier en zijn eigen klein vouwstoeltje in een groot, versleten valies te pakken, hetwelk hij vervolgens dichtgespte.

Hij nam dit zware valies in de eene hand, het tabouretje voor de modellen in de andere, en wendde zich tot Raffles met de woorden:

„Ik ben gereed, mijnheer!”

„Woont gij hier ver vandaan?” vroeg Raffles.

„Op nauwelijks tien minuten gaans, mijnheer!”

„Dan zullen wij dien korten afstand maar loopen — in dien tijd kunt gij mij wellicht een en ander mededeelen!”

Charly was intusschen op den jongen schilder

toegetroeden, en had hem zonder plichplegingen het zware valies afgenomen, ofschoon de jonge kunstenaar daartegen krachtig protesteerde.

Maar Charly zeide:

„Gij kunt niet gemakkelijk praten, en in twee handen iets dragen! Ik heb gaarne iets in mijn handen, werkelijk!”

„Mijn vriend zegt de waarheid,” zeide Raffles glimlachend.

En zoo begaf het drietal zich op weg, nagegaapt door de achtergebleven nieuwsgierigen, die het er algemeen over eens waren, dat de wonderen de wereld niet uit zijn, dat men maar moest boffen, en dat die knaap eigenlijk nog veel te jong was, en nog niet droog achter de ooren, om zoo in het publiek in de hoogte te worden gestoken.

Maar zoo goed als iedereen verheugde zich er over, dat Jim zoo handig en vlug tegen den grond was geslagen!

Jim was niet zoo bemind in de buurt, een eerste vechtersbaas, en hij was er altijd trotsch op, dat niemand in de buurt van Londen hem aankon.

De jonge schilder liep tusschen Raffles en Charly in, en zijn gedachten waren blijkbaar nog geheel vervuld van het onverwachte geluk dat hem zooeven te beurt was gevallen.

Toen begon Raffles:

„Hoe is uw naam?”

„Ik heet Cedric Grafton, mijnheer!”

„Leven uw ouders nog?”

„Ja, beiden!”

„Schildert gij allang?”

„Op mijn veertiende jaar ben ik naar de teeken-academie gegaan, mijnheer, en een paar jaar later begon ik te schilderen.”

„Wilt gij mij eens zeggen, hoe het in 's hemelszaam mogelijk is, dat een schilder als gij, begiftigd met een buitengewoon talent, op een Londensche brug gaat zitten, om daar tegen een shilling per stuk portretten te teekenen?”

Grafton boog het hoofd, en antwoordde op zachten toon:

„Het moest wel, mijnheer! Ik moest geld verdienen!”

„Maar gij behoeft slechts nog een jaar te wachten — zes maanden, minder nog, en gij zoudt voor uw stukken kunnen vragen, wat gij wilt!” riep Charly Brand uit, die zich niet kon voorstellen, hoe iemand zoo weinig besef kon hebben van zijn eigenwaarde als kunstenaar.

„Geloofst gij dat werkelijk, mijnheer?” vroeg de schilder met een flauwen glimlach.

„Maar dat is buiten kijf!” antwoordde Charly. „Heeft iemand u nog nooit gezegd, dat uw schilderstukjes uitstekend waren?”

„Niemand kende ze, mijnheer! Ik heb ze eige lijk in het geheim geschilderd — pas een maand geleden ongeveer heb ik ze voor den dag gehaald! Ik heb ze toen wel eens laten zien, aan iemand die er verstand van kon hebben, maar die achtte ze niet veel bijzonders!”

„Dan was die iemand een ezel!” riep Raffles toornig uit. „Hij moet blind geweest zijn, en had volstrekt geen begrip van kunst! En als hij een schilder was — dan moet hij het uit jalouzie gezegd hebben! Vertel mij eens, mijnheer Grafton, bezoekt gij de schilderacadmie?”

„Ik heb een maand geleden de school verlaten, mijnheer!” antwoordde Grafton, en weer was zijn hoofd naar den grond gebogen.

„Waarom? Waarom hebt gij die studies niet voortgezet?”

„Ik zeide het u reeds, mijnheer — het werd noodzakelijk, dringend noodzakelijk, dat ik geld ging verdienen.”

Raffles drong voorloopig niet verder aan.

Hij begreep dat de jonge schilder een ernstige reden had, die hem noopte het beroep van snelteekeenaar te kiezen — en hij scheen volstrekt geen begrip te hebben gehad van zijn eigen buitengewone talenten!

Wanneer Grafton slechts zoo verstandig was geweest, zijn schilderstukjes aan zijn eigen leeraren

te laten zien, dan zouden deze ongetwijfeld als één man, hem als een talent van de eerste grootte, ja, als hun gelijken hebben uitgeroepen.

Raffles was een kenner, evengoed als Charly Brand, en de beide mannen waren er van overtuigd, dat de jonge schilder, dien het toeval op hun weg had gevoerd, een schitterende toekomst tegemoet ging.

Het drietal had een oogenblik zwijgend voortgelopen, totdat Raffles weder begon:

„Leeft gij alleen met uw beide ouders?”

„En met een stiefzusje, mijnheer! Papa heeft de kleine Enny aangenomen, nadat haar vader, zijn neef, bij Viny gevallen was. Haar moeder stierf een week later van verdriet, en Enny bleef alleen over. Zij was 8 jaar — zij is nu zestien!”

„En gij?”

„Ik ben dezer dagen 19 geworden, mijnheer!”

Raffles keek den jongen man even verrast aan, want hij had hem een paar jaren jonger geschat, met zijn smal, bleek gelaat, zijn tengere leden en zijn lang weelderig haar.

Nog een oogenblik liepen de drie zwijgend voort tot Grafton stilstond voor de deur van een zeer eenvoudige huis, in een breede, maar vrij armoedige straat.

„Hier woon ik!” zeide hij zacht. „Ik moet u waarschuwen, mijnheer, dat gij een arm gezin zult aantreffen — en dat gij zult komen in een woning, waaruit reeds lang ieder bewijs van weelde verdwenen is!”

„Denkt gij dat mij dit afschrikt, mijn jongen?” vroeg Raffles glimlachend. „Eer wij een week verder zijn, zult gij immers in een der fraaiste huizen van Londen kunnen wonen, als gij dat verkiest. Denk niet dat ik u maar wat tracht wijs te maken, of lichtzinnig spreek — ik zeg de waarheid!”

„O, mijnheer, als dat werkelijk waar zou zijn — wat zou mij dat innig gelukkig maken! Minder voor mij zelf dan voor mijn ouders, die ik boven alles lief heb — liever nog dan Enny!” voegde hij er op zachten toon aan toe.

Hij had de deur opengestooten, die niet gesloten bleek te zijn, en ging zijn beide nieuwe vrienden voor.

„Pas goed op!’ waarschuwde hij. „Het is donker hier, en de trap treden zijn heel sterk uitgesleten.”

„Hoe hoog moeten wij zijn?” vroeg Raffles.

„Vijf trappen op, mijnheer....”

De klimtocht begon.

De trappen waren inderdaad donker, smal en steil, en de twee bovenste hadden zelfs geen leuning — men moest zich er op staande houden met behulp van een rafelig touw.

Eindelijk stonden de drie mannen op en nauw portaal, dat licht ontving door een klein rond venster, hetwelk op een morsige binnenplaats bleek uit te zien.

Plotseling ging er ergens een deur open, en een meisjefiguurtje, scherp afteekenend tegen het verlichte deurvak, verscheen op den drempel.

Dat was de kleine Enny.

Zij was zeer bévallig, zooals Raffles en Charly aanstonds bemerkten.

Zij had de prachtigste blauwe oogen, welke men zich kan voorstellen, en een overvloed van rosblond haar, dat in een kolossalen wrong in haar nek lag, en in krulletjes op het voorhoofd en om de teeder geronde wangen kroesde.

Zij sprong Grafton opgewonden en tevens verbaasd tegemoet, een weinig ontsteld over zijn onverwachte thuiskomst, maar de uitroep van vreugde bestierf haar op de lippen, toen zij in de halve duisternis van het portaal de beide vreemdelingen ontwaarde.

„Wees maar niet bang, Enny!” riep Grafton opgewekt uit. „Ik breng twee vrienden mee — heel goede vrienden! Ga moeder eens spoedig waarschuwen!”

Enny huppelde weder naar binnen, en een oogenblik later liet de jonge schilder Raffles en Charly een uiterst eenvoudig vertrek binnengaan, waar slechts zeer weinige stukken nog herinnerden aan vroegere welvaart.

Toch bleek aan alles, dat men getracht had, met eenvoudige middelen het vertrek zoo huiselijk mogelijk te maken.

Op den houten vloer, waarschijnlijk door de bewoners zelven bruin gebeitst, lag een heldere mat, zooals men die wel eens in serres aantreft.

De muren waren met dezelfde soort matten beschoten, en daarboven was het behang eenvoudig bruin geverfd.

Hier en daar hingen fraaie foto's achter glas, gravures, en kleine schilderstukjes in smalle gouden lijstjes.

Van de zoldering met haar houten balken hing een van de eenvoudigste elektrische lampen, zooals die door de gemeente worden verschaft, maar een vrouwenhand had er handig een kap om vervaardigd,

van een effen stof, met kleine, houten kralen versierd.

In de vensterbank en op een smalle plank voor het raam stonden bloemen, de gordijntjes voor de ramen waren kraakhelder — en het heele vertrek, hoe eenvoudig ook, maakte een intiem en vroolijken indruk.

Bij een van de ramen stond een groote, ouderwetsche leunstoel, van zwaar mahoniehout, en daarin zat een man van omstreeks zestigjarigen leeftijd, die zich slechts met moeite scheen te verheffen om de bezoekers te begroeten, en zich daarop met een pijnlijk gelaat, terwijl zijn handen hevig trilden, weder in zijn stoel liet terugvallen.

Raffles zag op het eerste gezicht, dat de man een weinig wezenloos was, en dat hij eenmaal een aanval van beroerte moest hebben gehad, waardoor dit trillen van zijn handen veroorzaakt was.

Uit een zijdeur kwam een kleine vrouw van omstreeks vijftig jaar aanstappen, nog frisch en zelfs bekoorlijk, ondanks haar jaren, met dezelfde groote zwarte droomerige oogen van haar zoon, die nog helder konden schitteren, een kleinen rooden mond, en haar, dat witter was dan sneeuw, maar dat uitstekend scheen te harmonieeren met haar bloze de gelaatskleur en het diepe zwart van haar oogen.

Zij was zeker in de keuken doe de geweest, want zij veegde snel haar handen droog aan een helderen boezelaar, dien zij haastig losknoopte, en trad de bezoekers tegemoet.

En nog zelden had Raffles zulk een prachtige volle diepe stem gehoord als uit den mond van deze vrouw kwam, de moeder van Cedric Grafton.

„Wees welkom, mijnheer!” zeide zij, een uitnoodigend gebaar makend om plaats te nemen. „Cedric heeft mij in een paar woorden reeds verteld, wat gij gedaan hebt. En indien het een liefdadigheid is....”

„Stel u gerust, mevrouw,” zeide Raffles glimlachend, „dat was het zeker niet, integendeel, het zou later wel eens kunnen blijken, dat ik, niet Cedric uw zoon, de bevoordeelde was! Het kon wel eens blijken, dat ik dat schilderstukje met 100 pond veel te min betaald had! Er steekt een genie in uw zoon, mevrouw!”

„Dat wist ik, mijnheer!” zeide mevrouw Grafton eenvoudig. „Ik heb het altijd geweten, van het oogenblik, dat hij als jongen van 7 jaar begon te

krabbelen! Gij zult het misschien ijdel van mij vinden — maar het is de waarheid!”

„Moeders kunnen over het algemeen slechts in zekere mate oordeelen over de talenten van hun kind, mevrouw,” hernam Raffles, „want zij zijn bevooroordeeld, en dat neemt niemand haar kwalijk. Maar in dit geval hebt gij volkomen gelijk gehad! Ik heb Cedric verzocht mij naar zijn woning te brengen, om met u te praten over zijn toekomst, want er valt niet aan te twifelen of mijn jonge vriend zal onder de allereerste schilders van ons land, ja misschien wel van Europa genoemd worden, voor wij een jaar verder zijn.”

Enny had met schitterende oogen en een hoogroode kleur toegelusterd, met haar blondgelokt hoofdje tegen de borst van haar stiefmoeder gevleid, en zij riep nu uit:

„O, wat zou dat heerlijk zijn, Cedric — als dat eens waar werd! Jij een beroemd schilder!”

De jongeman was op het meisje toegetreden, had haar hand gevat, en scheen haar nu iets in te fluisteren, dat de blos op haar wangen nog dieper maakte.

Allen waren nu gezeten, en Raffles deelde in enkele woorden mede, wat er zoeven op de Black Friars Bridge was voorgevallen.

De oude heer Grafton scheen van het gesprek zeer weinig notitie te nemen, ofschoon hij eenige malen zijn bevend hoofd in de richting van den sprekende draaide, maar mevrouw Grafton zeide, toen Raffles had uitgesproken — en zij had nu blijkbaar moeite haar tranen terug te dringen:

„De Hemel zij gedankt, mijnheer, dat dit is voorgevallen! En nu openhartigheid om openhartigheid — gij zult weten, waarom Cedric wel verplicht was, op deze wijze voor ons allen den kost te verdienen! O, gij behoeft niet te denken, dat gij een aaneenschakeling van rampen te hooren krijgt, of dat gij hier een gezin aantreft, dat het hoofd in den schoot heeft gelegd, en iederen dag met ellende te strijden heeft! Zoover is het gelukkig niet, en dat hebben wij uitsluitend aan Cedric te danken! Hij is op het denkbeeld gekomen om snelteekenaar te worden, in een tijd, toen het er werkelijk ellendig voor ons dreigde uit te zien — en er zijn dagen geweest, dat hij wel een pond sterling thuisbracht! Ja, ik zie u glimlachen, omdat gij weet, wat mijn jongen werkelijk is! Maar voor ons was het een regen! En nu onze korte geschiedenis, mijnheer,

waarvoor wij ons volstrekt niet behoeven te schamen! Mijn arme man, dien gij daar nu zoo hulpeloos ziet zitten, was nog geen half jaar geleden krachtig en sterk voor zijn leeftijd, en volkomen gezond! Hij had een groote zaak, en wij konden ruim leven. O, rijk zijn wij nooit geweest — maar wij woonden toch in een mooi huis met een kleinen tuin, wij konden des zomers een reis maken, wij bezochten schouwburgen en concerten, van dat alles kan nu natuurlijk niets meer komen! En toen kwam onverwachts de slag. Het kapitaal van mijn man was belegd in aandelen in een bank, naar den schijn zoo solide als een rots. Toen kwam het opzienbare failissement van de Manchester Bank, ook de bank van mijn man werd er in meegesleept, en van den eenen dag op den anderen stonden wij om zoo te zeggen op straat.”

Mevrouw Grafton hield een oogenblik op, want ondanks haar opgewekten aard, scheen de smartelijke herinnering aan het verleden haar een oogenblik te zullen overmannen.

Toen hernam zij:

„Wanneer mijn arme man nu maar gezond en sterk gebleven was, dan had hij zeker nog wel een en ander kunnen redden uit den ondergang — maar de slag trof hem onverwachts, en een beroerte wierp hem ter neder. Langen tijd zweefde hij tusschen leven en dood, en toen hij eindelijk het ziekenhuis weer mocht verlaten, was hij voor een deel verlamd, en half kindsch geworden! En het beetje geld dat wij nog hadden kunnen redden, was aan dokters en verplegingskosten uitgegeven!”

„En — gaven de geneesheeren in het geheel geen hoop op herstel?”

„Herstel is mogelijk, zeide een der professoren!” antwoordde mevrouw Grafton kortaf. „Maar daartoe zou mijn man eerst een paar maanden in een geheel ander klimaat moeten doorbrengen, en vervolgens een zeer kostbare kuur moeten doormaken. En hoe bitter het mij ook smartte — ik kon daartoe het benodigde geld niet bijeenkrijgen! En wie weet wat er uit dat alles wel zou zijn voortgevloeid, als Cedric niet al zijn moed bijeen had gegrepen, en het besluit had genomen, zijn talenten te gelde te maken! In het eerst ging het niet al te best, en menigmaal kwam hij reeds des morgens weder thuis, moedeloos en vernederd, maar hij zette door — het ging hoe langer hoe beter, men begon hem daar te

kennen, die eenvoudige lieden spraken over hem — en toen was de ergste tijd voor ons voorbij! Wij hadden het nog niet breed, mijnheer, neen, lang niet, maar Goddank — wij behoeven althans geen gebrek te lijden.”

Raffles had met aandacht geluisterd, nu en dan een blik werpend op den jongen schilder en op het lieve jonge meisje, waarmede hij nu en dan op zacht gefluisterden toon eenige woorden wisselde.

Toen begon hij:

„Luister eens, mevrouw! Ik geloof, dat het voor alles goed zal zijn, als uw zoon eens een maand volkomen rust neemt! Hij maakt op mij den indruk, dat ook zijn zenuwen ernstig hebben geleden, en hij komt mij voor, lichamelijk niet al te sterk te zijn! Is eenmaal die maand voorbij, en heeft hij gedurende dien tijd werkelijk geen penseel aangeraakt, dan zullen wij trachten, een kleine zoogenaamde eenmans-tentoonstelling voor hem te organiseeren!”

Hij wendde zich tot den jongen schilder, en vervolgde:

„Hebt gij soms nog meer schilderstukjes, behalve

de paneelen, welke gij op de Black Friars Bridge tentoonsteldet?”

„Op zolder heb ik een klein atelier opgericht, mijnheer, en daar heb ik nog een dozijn doekjes!”

„Dan hebt gij ook bepaald veel te hard gewerkt!” riep Raffles uit. „Met dat dozijn hebben wij intusschen genoeg, om een kleine tentoonstelling te kunnen arrangeeren! Ik mag zeggen, dat ik vrij wat connecties heb onder de critici, zoowel als onder de rijken — en ik geloof, wel te mogen voorspellen, dat uw toekomst verzekerd is! Gij hebt een buitengewoon origineel talent — en dat zal men moeten constateeren! En weet wel, dat gij mij volstrekt geen dank hebt te zeggen — want ik doe niets anders dan u recht laten wedervaren! Tot mijn leedwezen ben ik drie dagen zeer druk bezet, en ik kan mij dus met uw aangelegenheid gedurende dien tijd niet bemoeien, daarna kom ik u echter aanstonds weder bezoeken, en wij zullen dan eens afspreken, waar gij uw maand rust kunt genieten, waar wij de expositie zullen houden — en ook, wat er voor uw armen vader kan worden gedaan!”

Wie prijs stelt op een goede
Cigaret, rookt
MERK DUBEC 3.

HOOFDSTUK III.

Een raadselachtige verdwijning.

Drie dagen waren verlopen.

Op verzoek van Raffles had Charly reeds een onderzoek ingesteld naar de omstandigheden, waaronder het faillissement van de Manchester Bank had plaats gehad, en hij had al spoedig uitgevonden, dan onder degenen die waren meegesleept, zich ook de bank bevond, die het geld van Peter Grafton had beheerd.

Ook deed hij navraag naar Cedric, hij bezocht den directeur van de Teekenacademie, en hij vernam van dezen, dat de jongeman inderdaad een van zijn uitmuntendste leerlingen was geweest, en dat hij stellig, indien hij had volgehouden, een schitterende toekomst zou hebben gehad.

Het was in den middag van den derden dag, dat Raffles, thans alleen, zich weder naar de straat begaf, waarin het huis van de Grafton was gelegen.

Hij behoefde niet aan te bellen, want zooals gewoonlijk stond de straatdeur open.

Hij beklom dus de vijf trappen, wachtte even om op adem te komen, en klopte toen op de kamerdeur.

Hij moest eenige oogenblikken wachten, en daarop werd de deur geopend door Enny, die hem niet dadelijk scheen te herkennen, en zwiingend op den drempel bleef staan.

„Ik ben het, kindlief!” zeide Raffles, een weinig verbaasd over deze koele ontvangst.

„Ik vraag u verschooning, mijnheer, ik had u niet dadelijk herkend!” zeide Enny, en Raffles merkte tot zijn verbazing op, dat haar stem een doffen klank had. „Wees zoo goed binnen te treden.”

Raffles ging de vriendelijke kamer binnen, welke reeds den eersten keer zulk een aangename indruk op hem gemaakt had.

Maar nog bijna op den drempel viel zijn blik op mevrouw Grafton, die bij een der ramen zat, on-

bewegelijk, bleek als een doode, met de handen in den schoot gevouwen, de vingers krampachtig in elkander gehaakt, en een uitdrukking van nameloos wee in haar mooie, zwarte oogen.

Zij had zelfs niet opgezien, toen Raffles binnentrad, en deze begreep dadelijk en als bij ingeving, dat er iets zeer ernstigs moest hebben plaats gehad.

Hij trad snel op de oude dame toe, legde zijn hand op haar schouder, en zijn stem had een warmen klank toen hij vroeg:

„Wat is er, mevrouw? Wat schort u? Gij zijt toch niet ziek?” Langzaam hief mevrouw Grafton het bleeke gelaat op, en Raffles las er op een uitdrukking van zulk een bitter leed, dat hij het ergste vreesde.

Op ontroerenden toon vroeg hij:

„Cedric? Alles is toch in orde met den jongen? Hij is toch niet ernstig ziek — niet...?”

„Ik weet niet of hij dood is, mijnheer!” antwoordde mevrouw Grafton, en wat zij zeide was bijna onhoorbaar, zoo heesch klonk haar stem. „Ik kan het niet zeggen — ik weet niet waar hij is!”

Raffles deed in de hoogste verbazing een paar stappen achteruit, en riep uit:

„Wat zegt gij daar? Gij weet niet waar hij is? Hoe is dat mogelijk? Wat is er dan met hem geschied?”

„Ik zeg u, dat ik het niet weet!” antwoordde de ongelukkige moeder. „Hij is weg — hij is verdwenen — dat is alles, wat ik u kan zeggen!”

„Maar dat is krankzinnig, dat klinkt ongelooflijk!” riep Raffles uit. „Sedert wanneer is hij dan verdwenen?”

„Den dag na uw komst!”

„Vertel mij alles nauwkeurig! Wanneer hebt gij hem voor het laatst gezien?”

„Om tien uur 's morgens! Hij ging toen uit, om een wandeling te doen!”

„Zeide hij niet waar hij heen ging?”

„Ja, hij zeide dat hij wat ging wandelen in het Battersey-Park.”

„Zeide hij wanneer hij terug zou komen?”

„Ja — hij zou op het lunchuur terug zijn. Hij beloofde zelfs dat hij een extratje zou medebrengen!”

„Hoe was zijn stemming?”

„Opgeruimd, mijnheer — opgeruimder dan hij in langen tijd geweest was! Hoe kon het ook anders na uw bezoek, na zijn hoopvolle verwachtingen, na den eersten verkoop van een werkelijk schilderij!” riep de arme vrouw uit, en de tranen stroomden nu langs haar wangen, de tranen, die eindelijk verlichting aanbrachten, en die in weldadigen overvloed aan haar brandende oogen ontsprongen.

Raffles liet aan die heilzame tranen eenige oogenblikken den vrijen loop, en hernam toen weder:

„Ik weet, dat ik u pijn doe, mevrouw, door dit alles weder in uw herinnering te binnen te roepen — maar het moet — Cedric moet teruggevonden worden! Hij keerde dus niet terug, nadat hij des morgens het huis had verlaten?”

„Neen, mijnheer!”

„Hij is dus nu reeds twee dagen niet hier geweest?”

„Ruim twee dagen, mijnheer! Hij ging heen op Dinsdag om 10 uur — het is nu Donderdag en drie uur in den middag!”

„Is hij vroeger nooit van huis weggebleven, zonder dit van te voren te zeggen?”

„Nooit, mijnheer! Daartoe hield hij te veel van ons! Wij wisten van zijn kleinste boodschappen — als hij verf of penseelen ging koopen, als hij een blok huizen ging omloopen, om wat frissche lucht in te ademen! In het tijdperk, dat hij op de Black Friars Bridge teekende, dat is dus gedurende ongeveer drie weken, ging hij op de minuut af des morgens om negen uur van huis, kwam om twaalf uur, ging weder om twee uur, en keerde terug zoodra de duisternis begon te vallen. Nooit een omweg, en waartoe ook? Hij was een tamelijk stille jongen, hij hield niet van uitgaan, van drinken of van luidruchtigheid — hij had ons, en dat was hem ruimschoots voldoende! In zijn vrijen tijd nam hij een boek en las, voor zichzelf of voor ons. Hij was dol op geschiedkunde, en las steeds veel van ontdekkingsreizen, en andere zaken.”

Raffles had met de grootste aandacht toegelusterd, en eenigen tijd bleef het, nadat de arme moeder had uitgesproken, volkomen stil in het vertrek.

Peter Grafton scheen slechts zeer onvolkomen te beseffen, wat er eigenlijk was voorgevallen, en keek uit het raam naar beneden op straat.

Eindelijk begon Raffles weder:

„Zeg mij wat gij gedaan hebt, mevrouw, toen Cedric dien eersten dag niet terugkeerde.”

„Wat ik gedaan heb, mijnheer? Geleden heb ik, meer dan ik u zeggen kan! Maar wat zou ik doen? Ik werd eerst ongerust, ik dacht dat hij toch wellicht een ouden schoolmakker ontmoet had, die hem misschien had meegetroond, maar toen het vijf uur, zes uur, zeven uur werd, en hij nog altijd niet was teruggekeerd — toen reeds begon ik het ergste te vreezen! Hij was altijd zulk een teedere knaap, een weinig droomerig, en in een stad als Londen met haar druk verkeer...”

Mevrouw Grafton voltooide haar zin niet, maar huiverde, en bedekte zich het gelaat met de handen.

„Droeg uw zoon een portefeuille bij zich — of andere papieren, waaruit zijn naam kon blijken?” vroeg Raffles weder.

„Hij had een kleine portefeuille bij zich, welke Enny verleden jaar voor hem maakte, en waarin zij zijn naam borduurde. Daarin had hij ook een paar brieven bij zich met zijn adres, dat weet ik heel zeker!”

„Nu dan, mevrouw, wanneer hem dan inderdaad een ongeluk was overkomen, zooals gij wel hebt moeten vreezen, dan had men u dit toch moeten melden! Bovendien — de weg van hier naar het Battersey-Park is voor Londensche omstandigheden zeer stil, en ook niet zeer lang! Het komt mij onbegrijpelijk voor, dat een jonge man op dien korten weg het slachtoffer zou kunnen worden van een ongeluk! Maar nogmaals zelfs al was het zoo, dan nog zou men u daaromtrent bericht hebben! Wat deed gij op den tweeden dag?”

„Op aanraden van de bureu heb ik mij toen tot de politie gewend, mijnheer! En gij zult het niet gelooven — men lachte mij daar aanvankelijk uit, en zeide dat een jongen van 19 jaar niet in zeven slooten tegelijk loopt, en dat hij wel spoedig weer zou komen opdagen. Des middags echter keerde ik er terug, sprak nu met een inspecteur, en deze werd bewogen door mijn ellende, en beloofde mij, dat er

aanstands een onderzoek zou worden ingesteld. Maar ik heb sindsdien niets meer vernomen — ik heb geweend — tot ik meende nimmer meer een traan te zullen vergieten, maar Cedric is niet teruggekeerd!”

Raffles bleef een oogenblik in gepeins verzonken.

Hij begreep volstrekt niets van deze verdwijning, die des te raadselachtiger was, wanneer men rekening hield met het zachte, bedaarde karakter van den jongen schilder.

Kon hij verdronken zijn?

Kon zijn lijk thans wellicht op den bodem van de Theems rusten?

Maar dat was immers ondenkbaar, wanneer hij tenminste niet van zijn oorspronkelijk plan was afgeweken, want hij behoefde zelfs immers geen brug over te gaan, om zich van zijn huis naar het Battersey-Park te begeven.

Er was dus slechts een oplossing mogelijk — de jonge man had onderweg klaarblijkelijk een ontmoeting gehad met een zijner vrienden, wellicht ook met een onbekende — en deze ontmoeting had hem van zijn oorspronkelijk plan afgebracht!

Het was eenvoudig ondenkbaar, dat een jonge man, gezond van geest en lichaam, weliswaar een kunstenaar, een dreamer wellicht, maar zeker geen suffert, op den korten weg van zijn huis naar Battersey-Park of terug, een ongeluk had gekregen — en in het park zelf was in het geheel geen sprake!

Maar — als die vriend voortdurend bij Cedric gebleven was, dan had hij ook getuige moeten zijn van het ongeluk, en hij zou zich zeker gehaast hebben, daarvan mededeeling te doen aan de moeder van den jongen man.

Dit was echter niet gebeurd, en het ongeluk moest dus geschied zijn, nadat die vriend Cedric weder had verlaten.

Maar — was er inderdaad wel een ongeluk geschied?

Had er wellicht iets anders plaats gegrepen, hetgeen den jongen schilder genoopt had, eenige dagen van huis te blijven?

Maar wat kon dat dan wel zijn, dat het hem zelfs belet had, eenig bericht aan zijn moeder te zenden, die hij toch zoo teeder lief had.

Het geval was en bleef raadselachtig, en Raffles brak er zich vruchteloos het hoofd mede.

Hij dacht er evenwel niet aan, zich reeds ge-

wonnen te geven, maar liet de arme moeder en het jonge meisje de namen opsommen van alle lieden, van wie zij wisten dat Cedric wel met hen omging.

Het waren er slechts weinigen, en zelfs hen had Cedric, uit een verklaarbaar gevoel van trots, gedurende den laatsten tijd vermeden, nu het lot hem naar den laatsten sport van de maatschappelijke ladder had teruggeworpen.

Raffles nam zich voor al deze jongelieden — want zij waren allen van den leeftijd van Cedric — om beurten te gaan opzoeken.

Maar daarbij liet hij het niet — hij zou een advertentie in de groote bladen plaatsen, en een oproep publiceeren, in de hoop, dat iemand, die Cedric kende, hem ergens kon hebben gezien.

En een oogenblik later nam hij afscheid van de beide vrouwen, terwijl hij haar beloofde, onmiddellijk bericht te zenden, wanneer hij iets had ontdekt.

En aanstands toog hij aan den arbeid, zonder een seconde te laten verloren gaan, volgens zijn gewoonte.

Hij haastte zich naar het huis in de Regent-Street terug, stelde Charly van alles op de hoogte, en droeg hem op, voor de plaatsing van de advertenties te zorgen.

Zelf sprong hij weder in zijn auto, na Henderson een lijstje te hebben gegeven van de vrienden van den vermisten jongen schilder.

Den geheelen dag en een groot gedeelte van den avond ging heen met dezen tocht door Londen, maar hij leverde niet het minste resultaat op.

Alle personen, die op het lijstje stonden, voor zoover Raffles hen aanstands vond, verzekerde dat zij Cedric in weken niet gezien hadden, en zeker niet op den bewusten dag.

De overigen waren reeds gedurende eenigen tijd uitstedig, en ook van hen was het dus al zeer onwaarschijnlijk, dat zij den jongen schilder zouden hebben ontmoet.

Het was zeer laat in den avond, toen Raffles er eindelijk aandacht, een restaurant binnen te treden, en iets te nuttigen.

En pas half twaalf in den avond trad hij weder de bibliotheekzaal van zijn huis binnen, waar hij Charly Brand aantrof, die eveneens zoo juist van een onderzoekingstocht was teruggekeerd.

„Niets?” vroeg Raffles, nog op den drempel staande.

„Niets!” antwoordde Charly Brand mistroostig. „Ik heb naar talrijke politiebureaux getelefoneerd, ik heb een paar pond aan telegrammen uitgegeven, — geen spoor!”

Raffles maakte een gebaar van moedeloosheid, wierp hoed en jas op een sofa, streek zich met de hand door het weelderige haar, en zeide:

„Het zou vreeselijk zijn, als er inderdaad iets ernstigs met den jongen gebeurd was! Kunstenaars zijn wezens, die men niet hoog genoeg kan schatten, want slechts zij maken het leven waardig! Men kan het stellen zonder trein, zonder elektrische tram, zonder stoombooten, centrale verwarming, hoogerhuisleden en kunstschaatsen! Men kan het echter onmogelijk doen, tenminste wanneer men den naam van mensch wil verdienen, zonder boeken, zonder schilderijen, en zonder muziekinstrumenten! Wanneer deze er niet waren, zou de menschheid waarschijnlijk zeer spoedig terugvallen tot een staat van halve verdierlijking, zooals zij was toen de mensch nog holen bewoonde, en zelfs de kunst niet machtig was, het wild dat hij schoot met zijn pijlen met steenen punt, te braden.”

„Heb je eenig denkbeeld, wat er met hem geschied kan zijn?”

„Nog altijd niet! Ik wil steeds niet aannemen, dat hier sprake is van een ongeluk. Veronderstel dat hij was overreden door een auto of door een vrachtkar, en vervolgens naar een gasthuis was vervoerd, dan zou men hem daar toch hebben ontpleet, men had de portefeuille gevonden, men zou dadelijk zijn moeder hebben gewaarschuwd.”

„Maar kan hij inderdaad niet te water zijn geraakt als wij beginnen met aan te nemen, dat hij, eenmaal op straat gekomen, zijn plan heeft veranderd, en niet naar het Battersey-Park is gegaan?”

„Natuurlijk kan hij van plan veranderd zijn. Maar dan nog is het mij onbegrijpelijk, dat men op klaarlichten dag in de Theems kan vallen, zonder dat iemand het merkt! Ik heb naar een aantal lijkenhuisjes getelefoneerd — er zijn in de afgelopen 3 dagen 17 lijken uit de Theems gehaald, maar van geen daarvan beantwoordde de beschrijving ook maar in het minst aan het signalement dat ik van Cedric gaf. Om te beginnen waren er tien vrouwen bij, van de overige 7 waren er drie grijsaards, twee

knapen, en de beide andere moesten al minstens een paar weken in het water hebben gelegen. Het waren trouwens beiden groote en zware mannen geweest.”

Na eenigen tijd te hebben gezwegen hernam Charly:

„Als hier dus geen ongeluk is geschied, Raffles — blijft er dan wel iets ander over, dan aan een misdaad te denken?”

„Natuurlijk heb ik daaraan gedacht,” riep Raffles uit. „Maar voor iedere misdaad is een motief! Waarom in 's hemelsnaam zou men dien jongen man kwaad hebben gewild? Hij was niet rijk, hij heeft dat kleine meisje lief, en zeker geen andere vrouw, hij stond, voor zoover ik kan nagaan, niemand in den weg en vijanden — zoo deelden al zijn vrienden mij mede, had hij zeer zeker niet — hoogstens eenige benijders onder zijn vroegere medescholieren, die de kinderschoenen nauwelijks ontwassen waren. Bovendien — men ruimt toch niet op klaarlichten dag in Londen een man uit den weg, zonder dat er een haan naar kraait? Men had dan toch het lijk moeten vinden? Welk belang zou een moordenaar er toch bij gehad hebben, het lichaam van zijn slachtoffer naar een andere plek te brengen, of te verbergen, nadat hij het had getroffen? Neen, Charly, — het denkbeeld van een misdaad lijkt mij al even onzinnig, als dat van een ongeluk!”

„Dan geef ik het gewonnen, Raffles — dan moet ik erkennen, dat ik niet het minste licht in deze duistere zaak zie!”

Na eenigen tijd over het raadselachtige geval te hebben gesproken, en alle mogelijkheden onder het oog te hebben gezien, begaven de beide vrienden zich ter ruste.

Den volgenden dag verscheen de oproep in een twintigtal veel gelezen Londensche bladen.

De dag verstreek zonder dat zich iemand kwam aanmelden.

Zoo verliep ook de tweede, zoo verliep de derde dag — zoo verstreek een geheele week, zonder dat eenig spoor van den verdwenen schilder terug werd gevonden, zonder dat er zich iemand kwam aanmelden, ofschoon de oproep iederen morgen en iederen avond opnieuw in de bladen was verschenen.

HOOFDSTUK IV.

De schilderijen-tentoonstelling.

Eenige weken later — Raffles en Charly beleefden in dien tijd al weder menig avontuur! — openden zich de deuren voor het mondaine en kunstzinnige publiek van de wereldstad van het Britsche Museum, waar, in drie der groote zalen, de gewone jaarlijksche najaars-tentoonstelling van schilderijen werd gehouden.

Dit werd steeds als een evenement van belang beschouwd, want de eischen voor de toelating waren streng, en wanneer men eenmaal de eer had genoten, aan deze tentoonstelling te mogen deelnemen, dan was men reeds een goed eind gevorderd op den weg, die naar roem en fortuin leidt.

De jury bestond uit de voortreffelijkste kunstenaars, jarenlang reeds op het toppunt van hun roem, en er werden meestal eenige dagen besteed aan het keuren van de ingezonden schilderijen.

Reeds vroeg in den ochtend van den openingsdag, die zeer geliefd was bij de deftige Londenaars, die gaarne als kunstkenner wilden doorgaan — reden de auto's en prachtige equipages af en aan, en het publiek stroomde de expositiezalen binnen, reusachtig groot, en uitstekend voor het doel geschikt.

En onder deze bezoekers bevonden zich ook, onder gewoonte, John Raffles en Charly Brand.

Raffles was niet alleen een voortreffelijk kenner van schilderijen, maar hij was er ook een groot liefhebber van, en naast zijn wapenverzameling en zijn boeken, zijn merkwaardige muziekinstrumenten en zijn zeldzame fossielen, waren zijn schilderijen hem het liefst.

De beide vrienden waren vroeg gekomen, maar toch juist laat genoeg, om het slot te hooren van de officieele toespraak van den voorzitter van de jury,

een man van omstreeks zeventig jaar, met een ontzaglijken, spierwitten puntbaard, en wiens hoofd zoo glad was als een billardbal.

Zij vingen nog het verplichte applaus op, dat op deze redevoering volgde, en daarop begonnen zij, na zich van een catalogus te hebben voorzien, hun rondgang door de zaal.

Zij haastten zich volstrekt niet, maar wijdden al hun aandacht aan de schilderijen, waarvan er velen nog nauwelijks droog waren.

Er waren er bij van oude meesters — er waren er ook van jongeren, die nog slechts hun eerste schreden hadden gezet op het glibberig pad van den roem.

Na eenigen tijd bromde Raffles voor zich heen:

„Niet veel nieuws, mijn waarde! Je weet dat ik volstrekt niet dweep met het cubisme, het verisme en andere, soortgelijke, ziekelijke uitwassen. Maar toch zou ik bijvoorbeeld van onzen vriend Greenway wel iets anders willen zien, dan zijn eeuwige, academisch geschilderde jongedames in de zon! Men zou zweren dat hij volstrekt niets anders kan schilderen, dan een sentimenteele jonge juffrouw, die in de zon staat, zit of ligt. Soms leunt zij tegen een raam, en kijkt droomerig naar buiten, soms zit zij aan een piano, met een hand losjes op de toetsen, of ook wel ligt zij in een hangmat, met een arm neerhangend, en aan het einde van dien arm een boek of een tennisracket — maar altijd wordt zij door de zon beschenen, zij glimlacht, zij heeft blond haar, en zij draagt een mousseline kleedje. Goede Hemel, ik wilde dat ik Greenway eens kon dwingen, een visschersschuit te schilderen, een speelgoedkoopman, een Londensche omnibus in den mist — het doet er niet toe! Kom, wat ik je bidden mag

mede, Charly — zijn zonnige, glimlachende jongefrouw maakt mij onpasselijk.”

En daarop gingen de beide vrienden verder.

Op den drempel van de middelste, en tevens de grootste zaal, bleven zij een oogenblik staan.

Voor een buitengewoon groot schilderij had zich een menigte publiek verzameld, en nog altijd kwamen uit alle hoeken en gaten anderen naderbij.

Het werd een heel gedrang, en de achtersten mochten zich gelukkig achten, dat het schilderij tamelijk hoog was opgehangen, zoodat zij over de hoofden der anderen konden heen zien.

Nieuwsgierig kwamen de beide vrienden naderbij.

„Wedden dat het een dame in bonte kimono is, met oogen als stuiters, die in de eene hand een doods-kop en in de andere een zandlooper vasthoudt?” vroeg Raffles op zachten toon onder het loopen. „Mijn goede landgenooten zijn op dit oogenblik dol op dergelijke soorten symboliek, en de schilder is verrukt over de mogelijkheden, die zoo'n bonte kimono met haar bloemetjespatroon hem verschaft.”

Maar op dit oogenblik waren zij voor het schilderij aangekomen, en Raffles zweeg, en keek...

Het schilderij was, zooals gezegd zeer groot, en gevat in een zware mahoniehouten lijst.

Het stelde voor „Salomé dansend voor Herodes”.

De figuren waren levensgroot, voor zoover het de hoofdpersonen betrof — en het doek bevatte minstens een paar honderd figuren.

Salomé nog slechts met de laatste der zeven dunne sluiers bekleed, vormde het hoofdpunt, waarop zich alle aandacht moest concentreren.

De schilder had haar gedacht als een lange slanke vrouw, met een gelaat van perverse schoonheid, — het bovenlichaam was geheel naakt, om de heupen slingerde zich een gouden ceintuur, waarvan de gazen sluier afhing.

De brandende oogen waren half gesloten, de mond vertoonde, tot een wreeden glimlach opengespleten, de glinsterend witte tanden.

Het blauwzwarte haar zwaaide woest uit, slechts weerhouden door een gouden diadeem.

Tegenover haar, op een troon, zaten Herodes en zijn vrouw.

De Tetrack zat een weinig voorover gebogen, met de rechterhand om de leuning van zijn troon geklauwd, de linker woelend in de tressen van den zwarten baard.

Over het gelaat lag een uitdrukking van demonischen lust — en tevens van angst — van vrees voor hetgeen er zou volgen...

Achter het paar, op eenigen afstand, stond het gevolg geschaard, de soldaten van de lijfwacht, met hun koperen helmen, hun breede zwaarden, en hun pieken, de halfnaakte danseressen, en leden van de hofhouding.

Weer een weinig verder was de put zichtbaar, waarin Johannes de Dooper zijn lot verbeidde, en daarnaast stond, wijdbeens met gekruiste armen, een geweldig zwaard in een van de vuisten, een reusachtige neger, slechts met een lendendoek bekleed.

Het geheele tafereel ademde een geest van zwoelen hartstocht, van geheimzinnige, duistere misdaad, dat men zich niet kon bevrijden van een drukkende beklemming.

Ja, men gevoelde het aanstonds — zoo en niet anders moest de koperkleurige lucht geweest zijn boven Egypte, zóó moest de stemming geweest zijn, toen Salomé, dansend voor haar vader, die haar tevens tot zijn minares begeerde, het hoofd van Johannes als prijs had gesteld.

Charly keek eenigen tijd zwijgend naar het schilderij, en zeide toen op gedempten toon:

„Het leeft — het is angstaanjagend — ik geloof dat ik nimmer iets zoo schoons zag!”

„Dit doek is geschilderd door een genie, Charly!” antwoordde Raffles eenvoudig. „De techniek is onberispelijk — maar wie kan daar op letten? Het is niet in de eerste plaats de uitdrukking van de stof, al zou men zweren, dat men den sluier van Salomé met den vinger zou kunnen betasten, evengoed als het fluweel van den mantel van den Tetrack, — het is ook niet de verrukkelijke volmaaktheid van de figuren — het is eigenlijk moeilijk te zeggen wat het dan wel is. Men zou zeer kort kunnen zeggen, door de verklaring: het is de sfeer! Op die wijze maakt men er zich wel een weinig gemakkelijk af, maar ik kan het op dit oogenblik niet beter uitdrukken. Dat schilderij overweldigt mij — en ik geef je volkomen gelijk als je zegt, dat je zoo iets schoons nooit te voren hebt kunnen zien — of je zou moeten terug gaan tot Rubens, Rembrandt, Titian!”

Geruimen tijd bekeken de beide vrienden in stille aandacht het aangrijpende kunstwerk.

Toen pas dacht Charly er aan, in den catalogus

op te zoeken, wie de maker van dit heerlijke schilderij was.

„Herbert Moharty!” mompelde hij zachtjes voor zich heen.

„Moharty zeg je?” riep Raffles op halffluiden toon, en blijkbaar zeer verbaasd. „Weet je het zeker? Vergis je je niet?”

„Nee, hier staat het duidelijk: „Salomé danst voor Herodus” van Herbert Moharty!”

„Nu, dat is dan zeker een merkwaardige vooruitgang in een enkel jaar tijds, waarvan ik nog nooit heb gehoord!” hernam Raffles verwonderd. „Kom Charly, herinner je je hem dan niet? Hij is er eenmaal in geslaagd, een schilderij op de groote Jaarlijksche geplaatst te krijgen — maar dat was half en half een vergissing! Hij is wat men noemt een knap schilder, hij teekent zeer verdienstelijk — hij heeft een goed begrip van compositie — maar nimmer had ik hem in staat geacht tot het voortbrengen van een volmaakt kunstwerk als dit. Want het is volmaakt, Charly — daaraan behoef je niet te twifelen! Het publiek heeft niet steeds gelijk, maar ditmaal vormt het de graadmeter van de waarde van dit schilderij — en zie maar eens hoe de menschen er zich voor verdringen!”

„Welzeker! Nu herinner ik mij hem!” riep Charly op levendigen toon. „Ik heb nog niet lang geleden bij gravin Sutherland een doekje van hem gezien — lang niet kwaad, maar zooals ze in ons land bij dozijnen vervaardigd worden! Ik heb ook nimmer geweten, dat hij zoo sterk was in het figurenschilderen — ik meende eigenlijk dat het landschap zijn fort was!”

„Dat heb ik ook altijd gedacht — en des te meer verwondert mij deze plotselinge stijging van het middelmatige tot het geniale! Men kan er niet aan uitgekeken raken — telkens ontwaart men nieuwe schoonheden! Zie eens hoe heerlijk het licht valt op die ruïne op den achtergrond, en hoe het zich breekt in dien kleinen stroom, die als een waterval zich van dien lagen heuvel stort! En de houding van den Tetrack! Begeerte, vrees voor den vloek van Johannes den Dooper, hartstocht — alle gevoelens in hem schijnen om den voorgang te strijden!”

Op dit oogenblik ontstond er opnieuw een kleine oploop bij een van de vijf deuren, die tot de groote middenzaal toegang gaven,

Zoeven was er een rijzig man van omstreeks 35 jaar binnengetreden, met zonderling doordringende, groengrijze oogen, een opvallend bleek, scherp geteekend gelaat, een grooten, dunnen, gebogen neus, en met een kleinen zwarten knevel op de smalle bovenlip.

„Dat is Moharty!” zeide Raffles. „Ja, ja — zijn zon rijst, dat is duidelijk! Hij is de man van het oogenblik — zie maar eens, hoe men zich om de nieuwe ster verdringt, die zoeven aan den kunsthemel is opgegaan!”

Inderdaad, de gelukkige schilder moest de felicitaties in ontvangst nemen van een groot aantal vrienden, en ook van tal van hem geheel onbekende personen, die er een eer in stelden, hem de hand te mogen drukken.

Met een flauwen glimlach om de dunne lippen, hoog opgericht, schreed de schilder door de zaal, nu en dan links en rechts buigend als vorst.

Toen nog slechts weinige schreden hem van Raffles scheidden, trad deze op hem toe, en zeide op gedempten toon:

„Mijn oprechte complimenten, mijn waarde heer Moharty! Ik had het genoeg reeds vroeger iets van u te zien — en ik hoop dat gij het mij niet kwalijk neemt, als ik zeg, dat gij in een jaar tijd zulke ongelooflijke vorderingen hebt gemaakt! Sta mij toe, dat ik mij even aan u voorstel — ik ben Lord William Aberdeen!”

Moharty maakte een stijve buiging, terwijl er een flauwe blos in zijn magere, witte wangen opsteeg, en zeide toen:

„Ik heb zeer hard gewerkt, Mylord! Het onderwerp heeft mij steeds bijzonder aangetrokken — en eindelijk heb ik het gewaagd, er mijn krachten aan te wijden! Gij vindt het doek dus geslaagd?”

„Het is een meesterwerk!” antwoordde Raffles eenvoudig. „Wat mij verbaast, is, dat ik hiervan volstrekt niets geweten heb, en toch verzeker ik u, dat ik de kunstrubriek in de bladen met groote nauwgezetheid volg. Gij hebt uw geheim goed weten te bewaren — naar het schijnt heeft geen van de kunstcritici, die gewoonlijk nog al nieuwsgierig zijn uitgevallen, en die verschillende ateliers van onze bekende schilders vrij regelmatig afloopen, iets van uw voornemen gemerkt!”

„Ik wenschte niet gestoord te worden, Mylord —

dat is de heele zaak!" hernam Moharty. „Ik heb het schilderij niet in mijn eigen atelier geschilderd, maar elders, juist om mij te onttrekken aan de vaak wel wat lastige nieuwsgierigheid der critiek."

„Azoo! Het moest dus een soort verrassing voor ons blijven!" hernam Raffles. „Welnu, dan zijt gij er uitstekend in geslaagd, ons te overbluffen! Ik weet wel dat het tegenover een kunstenaar geen pas geeft, over zulke materiele dingen te spreken, maar ik geloof u wél te mogen verzekeren, dat men letterlijk om het bezit van uw schilderij zal vechten!"

Moharty haalde even de schouders op, en zeide toen kortaf:

„Ik weet zelf wel dat ik iets goeds gemaakt heb, Mylord — en ik heb den prijs van dit schilderij op 10 000 pond sterling vastgesteld!"

„Het is veel, mijnheer Moharty — maar ik ben overtuigd, dat men het er u gaarne voor zal betalen!" hernam Raffles. „En ik ben ook zeker dat de expositie van dit wonderschoone doek uw toekomst zeer

rooskleurig maakt! Het zal bestellingen stroomen — gij zijt een gelukkig man!"

Juist kwamen er eenige zeer bekende schilders toelopen, oude heeren reeds, die zich van Moharty meester maakten, en hem met glinsterende oogen geluk wenschten, om hem vervolgens weg te voeren, zoodat hij nauwelijks den tijd had, afscheid van Raffles te nemen.

Raffles keek hem een oogenblik peinzend na, totdat het bleeke hoofd verdween te midden van een groot aantal zwarte rokken en sierlijke dames-toiletten, en zeide toen op zachten toon tot Charly:

„Moharty heeft zeker wel gelijk, dat hij dien fabelachtigen prijs vraagt voor zijn schilderij! Want het is een zeer hoog bedrag voor een schilder die tot dusverre vrij wel onbekend was, en in het geheel geen naam had! Maar Charly — er is één ding, dat ik zeer gaarne zou willen weten!"

„En wat is dat?"

„Ik zou willen weten — of Herbert Moharty dit schilderij zelf heeft geschilderd!"

HOOFDSTUK V.

De terugkomst.

De schilderijtentoonstelling was nog niet gesloten of reeds bevatten alle bladen het bericht, dat de schilderij van Moharty door de commissie, van staatswege ingesteld voor den aankoop van belangrijke stukken, voor den prijs van 10 000 pond sterling was aangekocht.

Het doek zou onmiddellijk na de sluiting van de expositie in het National-Galery worden opgehangen.

Nog zelden was de critiek zoo eenparig geweest in haar lof als nu het dit schilderij betrof.

Algemeen werd Moharty beschouwd als een der grootste schilders van dezen tijd, en het regende bestellingen bij hem.

Verscheidene dames uit de groote wereld wilden volstrekt door hem haar portret laten schilderen in een of ander exotisch gewaad.

Moharty was ongetwijfeld verre van goedkoop, hij liet zich duur betalen, maar dit schrikte de rijke klanten niet af — integendeel, het was een attractie te meer naar het scheen.

Nadat de tentoonstelling veertien dagen geopend was gebleven, kwamen opnieuw de kruiers opdagen, die alle schilderijen voorzichtig afnamen, en twee dagen later waren alle wanden weer kaal.

Toen werden de bekroningen gepubliceerd.

Zooals iedereen wel verwacht had, werd de eerepalm toegekend aan „Salomé dansend voor Herodes”.

Moharty kreeg de gouden medaille — de hoogste onderscheiding!

Raffles en Charly namen van dit alles met gemengde gevoelens kennis.

Al dien tijd hadden zij niet nagelaten, hun onderzoek voort te zetten naar de mogelijke verblijfplaats van Cedric Grafton.

Al hun nasporingen waren echter vruchteloos gebleven.

En toch werd het hun hoe langer hoe duidelijker, dat de jonge schilder nog tot de levenden moest behooren, ook al vernam men niets van hem.

Inderdaad, indien hem een ongeluk had getroffen, in welken vorm dan ook, dan had nu toch zijn lijk reeds lang ontdekt en geïdentificeerd moeten zijn.

Zelfs in een zoo groote wereldstad als Londen kon een ongeluk onmogelijk zoo lang verborgen blijven.

En aan een ongeluk moest men wel gelooven, wanneer men niet wilde aannemen, dat er een misdaad gepleegd was.

En Raffles bleef vasthouden aan zijn standpunt, dat er geen misdaad gepleegd wordt, of er moet een motief voor zijn.

Raffles had het geheele verleden van Cedric Grafton nagegaan, hij had talloze inlichtingen ingewonnen — de jonge schilder had slechts vrienden gehad, wegens zijn karakter, zijn edele inborst en zijn genialiteit, die evenwel vrij was van alle pedanterie — hij zelf scheen nooit geweten te hebben, welke talenten er in hem sluimerden.

Gedurende al dien tijd was de advertentie niet uit de bladen verdwenen, want nog altijd bestond er een geringe hoop, dat er iemand inlichtingen omtrent de verdwijning van Cedric Grafton kon geven.

Het was op den dag na de publicatie van de onderscheidingen, welke aan de verschillende inzenders op de schilderijtentoonstelling waren toegekend, toen Raffles, die in zijn werkkamer gezeten was, het hoofd ophief, en vragend zijn ouden kamerbediende Gaston aankeek, die zooeven was binnengetreden.

„Er is een oude vrouw aan 'de deur, die u een

oogenblik wenscht te spreken, Mylord!" zeide de oude man.

„Een oude vrouw? Heeft zij haar naam genoemd?"

„Zij heet Green, en zij zegt, dat zij komt naar aanleiding van uw oproep."

In een oogwenk was Raffles opgesprongen.

„Laat die vrouw aanstonds hier komen!" zeide hij opgewonden.

Terwijl Gaston het vertrek verliet, trad Raffles op de huistelefoon toe en verzocht Charly, die in de bibliotheek bezig was, bij hem te komen.

Een oogenblik later trad Charly binnen.

„Heb je mij noodig?" vroeg hij.

„Ik riep je slechts, om je tegenwoordig te laten zijn bij het gesprek, dat ik zal voeren met een oude vrouw, die gekomen is naar aanleiding van de advertentie. Maar stil — daar is zij!"

Op dit oogenblik ging de deur open en op den drempel verscheen een oude door het werken gebogen vrouw van ruim zestig jaar, met een klein, bedeesd meisje van nog geen tien aan de hand.

Het oude vrouwtje had zich blijkbaar zoo proper mogelijk aangekleed, teneinde een goeden indruk te maken.

In de rimpelige hand hield zij een nummer van de „Daily Mail" geklemd, en zij trad schuchter naderbij, om de twee passen een diepe nijging makend.

Raffles trad haar haastig tegemoet en stelde haar aanstonds met een paar vriendelijke woorden op haar gemak, terwijl hij het oude vrouwtje naar een stoel bracht.

Gaston had de deur zachtjes achter zich dicht gedaan en had zich verwijderd.

„Wel moedertje," begon Raffles, nadat het vrouwtje had plaats genomen, „is het waar, wat mijn bediende mij zegt? Kun je mij misschien iets mededeelen omtrent den jongen Cedric Grafton?"

„Het is maar heel weinig, mijn Lordschap," zeide het vrouwtje. „Maar ik heb toch gedacht, dat ik het niet voor mij mocht houden."

„Voor wij verder gaan — hoe komt het, dat gij mij niet eerder zijt komen opzoeken?"

„Ik ben ziek geweest, uwe Lordschap — dat is alles! Ik ben pas gisteren uit het ziekenhuis ontslagen! Deze kleine is mijn kleindochtertje, dat al dien tijd bij vriendelijke burens is geweest, die zich over haar ontfermd hadden. U begrijpt dat de kleine

meid honderd uit te babbelen had en zoo zei ze mij ook, dat ze ruim een maand geleden mijnheer Cedric Grafton in het Battersey-Park gezien had, in gezelschap van een anderen heer, dien zij echter niet kende. U moeten weten, dat wij slechts een paar huizen verder wonen en Grace is heel goede maatjes met mijnheer Cedric. Is het niet zoo, liefje?"

Het kind knikte schuw, zonder te durven opzien, geheel onder den indruk van de weelderige omgeving, die wel zeer ongewoon voor haar moest zijn.

Daarop ging de oude vrouw voort:

„Natuurlijk hecht ik weinig gewicht aan het gebabbel van mijn kleinkind — meisjes op haar leeftijd praten immer over alles en nog wat! Maar toevallig brachten mij de burens het laatste nummer van de „Daily Mail" boven, omdat ze weten dat ik dolgraag een krant lees, al kunnen mijn oude oogen niet zeer goed meer mee, en daarin vond ik uw oproep! De datum stond er bij, waarop die arme mijnheer Cedric voor het laatst gezien was en toen ik nu eens verder vroeg aan Grace, rekenden we uit, dat zij hem juist met dien vreemden heer gezien had op den dag, waarop hij verdween! Toen nam ik mij dadelijk voor u te gaan opzoeken, al weet ik heel goed, dat het van weinig beteekenis is, wat Grace u kan mededeelen."

„Dat zullen wij aanstonds wel zien, moedertje!" hernam Raffles.

Hij trad op het kind toe, streelde het wangetje, hief haar gezichtje bij de kin naar zich toe en zeide toen:

„Kom Grace, dan zullen wij eens wat met elkander praten, nietwaar? Je kent mijnheer Cedric immers goed?"

„O ja, heel goed, mijnh... uwe Lordschap wil ik zeggen!" verbeterde ze haastig. „Ik houd veel van mijnheer Cedric — hij teekende altijd zulke mooie plaatjes voor mij en hij gaf me wel eens stukjes verf en gekleurd krijt!"

„Je hebt hem dus in het Battersey-Park gezien?"

„Ja, uwe Lordschap."

„Zeg maar Mylord, kleine meid!" hielp Charly haar vriendelijk. „Dat is niet zoo'n mond vol, niet waar?"

„Hoe laat was dat ongeveer, denk je?" begon Raffles weder.

„Om negen uur, Mylord! Ik ging juist naar school toe."

„Weet je wel zeker dat het mijnheer Cedric geweest is?”

„O ja, heel zeker! Hij herkende mij ook, want hij knikte mij in het langs loopen vriendelijk toe.”

„En — toen was er iemand bij hem?”

„Ja, Mylord!”

„Hoe zag die heer er wel uit?”

„Hij was nog al lang en hij had een langen, gitzwarten baard, Mylord! En hij had nare oogen — ik werd er bang voor!”

„Een zwarte baard en „nare” oogen?” herhaalde Raffles voor zich heen.

Hij stond even in gedachten verzonken en hernam toen:

„Heb je anders nog iets aan hem opgemerkt? Hoe was die heer gekleed?”

„Hij droeg een lichte overjas en een grijzen slappen hoed, Mylord! Ik weet dat heel precies, want ik heb mij nog omgedraaid om mijnheer Cedric en dien anderen man na te zien!”

„Kan je mij misschien nog iets van zijn gezicht zeggen — ik bedoel van dien anderen man? Was het een oude of een jonge man?”

„O, hij was zeker niet oud, Mylord! Hij liep flink en vlug, en hij scheen erg opgewonden te zijn. Hij had een heel grooten neus, en zwart haar!”

Raffles streelde het kind de wangen en zeide:

„Je hebt goed opgelet, en je bent een heel knappe meid! Misschien helpen je inlichtingen mij wel wat! Wij vinden er mijnheer Cedric helaas niet mee terug, maar — laat grootmoeder dit toch maar in je spaarpot doen!” Met deze woorden haalde Raffles zijn portefeuille uit zijn zak en duwde de vrouw twee bankbiljetten van vijf pond sterling in de hand.

„Maar dat is toch veel te veel, Mylord! Wat Grace u hebt kunnen zeggen dat is toch van weinig belang helaas!”

„Misschien toch van meer belang, dan wij nu wel vermoeden, goede vrouw!” antwoordde Raffles ernstig. „En mocht het blijken, dat uwe inlichtingen er toe leiden onzen jongen vriend Cedric weder op te sporen, dan zal ik het bij deze twee bankbiljetten niet laten! Gij heet Green nietwaar? Geef mij dan uw adres op!”

Het oude vrouwtje noemde een nummer en een straatnaam, en Charly noteerde een en ander en de oude vrouw verliet, overgelukkig met haar klein-

kind aan de hand, het vertrek weder, nadat Raffles om Gaston had gescheld.

Toen de beide vrienden weder alleen waren, keken zij elkander eenige oogenblikken zwijsend aan en toen begon Charly:

„Je hebt zoeven tien pond sterling betaald — en ik gun dat geld van harte aan dat oude moedertje, maar ik kan niet goed inzien, wat ons de verklaring van dat kind helpt! Er zijn in Londen zeer veel mannen met zwarte baarden — en wie zegt ons, dat die baard echt was?”

„Ik ben er zoo goed als zeker van, Charly, dat hij niet echt was!” hernam Raffles bedaard.

Charly staarde hem met groote oogen aan en barstte toen uit:

„Echt of niet echt — wij komen niet verder! Wij weten nu hoogstens dat Cedric waarschijnlijk door dien man is meegevoerd — maar wat helpt ons dat? Het is zeker een kennis van hem geweest — al was het dan een kennis, die niet veel goeds met hem voor had, anders zou hij zich natuurlijk wel vertoond hebben na het lezen van onzen oproep!”

Raffles scheen zelfs niet geluisterd te hebben, maar liep in diepe gedachten verzonken zijn werkkamer op en neer.

Daarop stond hij voor Charly stil en zeide:

„Kleed je aan — wij gaan onmiddellijk naar de oude mevrouw Grafton. Wij zullen haar mededeelen, wat de kleine Grace ons gezegd heeft. Misschien kunnen de beide vrouwen ons wat naders mededeelen omtrent een man met een zwarten baard, — al denk ik haast van niet.”

„Je denkt van niet?” herhaalde Charly verbaasd. „Het zou mij juist verwonderen, als de oude dame je geen inlichtingen omtrent dien man kon verschaffen! Het moet een goede kennis en denklijk een goede vriend van Cedric geweest zijn; althans een man dien hij voor zijn vriend aanzag!”

„Wij zullen het daarginds wel zien!” hernam Raffles kortaf.

Hij trad op de huistelefoon toe en gelastte den chauffeur James Henderson aanstonds met één der auto's voor te komen.

Tien minuten later reed de fraaie wagen de beide vrienden in snelle vaart naar het huis van mevrouw Grafton.

Zij stapten uit en Raffles riep tot Henderson:

„Wacht hier even totdat wij terugkomen, James!”
Zoo snel het ging in de dikke duisternis, die op de smalle trappen heerschte, klauterden de beide vrienden naar boven.

Op hun kloppen werd hun de deur geopend door Enny.

Het gelaat van het meisje was bleek en zij scheen aan de grootste opwinding ten prooi te zijn.

Zij slaakte een uitroep van innige vreugde toen zij de beide vrienden herkende en riep uit, terwijl zij de kleine handen samenvouwde: „De hemel zij geprezen, dat gij er zijt, Mylord! Wij weten niet

wat wij doen moeten! Kom toch spoedig binnen! Cedric is terug!”

Met een kreet van ongeloof en verbazing trad Raffles het vertrek binnen, op den voet gevolgd door Charly.

Voor het raam zat mevrouw Grafton, bitter weenend, en het was niet goed te zien of het van vreugde was, dan wel van smart.

En bij de tafel, zenuwachtig met zijn vingers spelend en schijnbaar zonder besef van hetgeen er om hem heen gebeurde, zat Cedric Grafton!

Een goede cigaret
Dubec 3.

HOOFDSTUK VI.

De nevel verdicht zich.

De deur was door Enny achter de beide bezoekers gesloten en Charly en Raffles bleven staan, waar zij stonden.

Zij hadden verwacht dat Cedric dadelijk zou opspringen en hen vol vreugde zou begroeten.

De jonge schilder deed echter niets, dan even het hoofd opheffen, en de beide bezoekers aan zien.

Hij scheen hen echter in het geheel niet te herkennen en begon het spel met zijn vingers weder, rwijgend, het hoofd voorovergebogen.

Raffles deed een paar stappen naar voren, legde zijn hand op den schouder van den jongen schilder en zeide op warmen toon:

„Daar zijn wij weder, Cedric — en het doet ons zeer veel genoegen, dat wij je weder hier zien!”

De jonge man hief nogmaals het hoofd op en keek Raffles aan, maar met oogen, zonder de minste uitdrukking en die overtoegen leken met een ondoorzichtbaar floers.

Raffles liet zijn hand van den schouder glijden en trad nu op mevrouw Grafton toe, die nog altijd stil voor zich heen zat te weenen.

„Neem mij niet kwalijk, mevrouw, dat ik zoo onbeleefd was, u niet aanstonds te begroeten!” zeide Raffles op zachten toon, „maar de aanblik van uw zoon trof mij zoodanig, dat ik aan niets anders kon denken! Hoe lang is hij terug?”

„Nog geen vol uur, Mylord!”

„Kwam hij te voet?”

„Ik weet het niet! De deur ging open, zonder dat ik zelfs voetstappen had gehoord en hij stond op den drempel! Ik meende dat mijn hart zou springen zoo klopte het! Ik gaf een schreeuw en vloog hem tegemoet, om hem te omhelzen, maar hij scheen mij zelfs niet te zien, liep regelrecht

naar de tafel, mij voorbij, en ging op dien stoel zitten — denzelfden stoel, waarop gij hem nu nog ziet! Ik heb hem toegesproken, ik ben hem om den hals gevallen, ik heb hem gesmeekt, mij toch te willen herkennen — ik schijn een vreemde voor hem te zijn! Ik bracht Enny bij hem in de hoop, dat hij althans haar zou herkennen — het was vruchteloos! Mijn God — waarom moesten wij zóó worden bezocht!”

Wanhopig snikkend verborg zij het gelaat in de handen en Raffles moest wachten, tot zij weder in staat was om te spreken.

Toen vroeg hij:

„Herinnert gij u volstrekt niet, of gij een auto hebt hooren wegrijden? Het is toch onmogelijk, dat Cedric in dien toestand hier te voet is gekomen?”

„Ik heb een huurauto de straat zien inrijden, Mylord, en het is zeer waarschijnlijk, dat die mijn jongen voor de deur heeft afgezet. Dat besepte ik echter pas later.”

Raffles was tegenover Cedric gaan zitten en keek hem met de grootste aandacht aan.

Toen nam hij over de tafel heenreichend den pols van den jongen schilder.

Vervolgens stond hij op, trad op hem toe, en bewoog snel zijn hand eenige malen vlak voor de oogen van Cedric Grafton heen en weder.

De jonge man had zelfs niet geknipoogd!

Zijn wimpers hadden niet bewogen — hij scheen zelfs de aanwezigheid van Raffles niet te bespeuren!

Raffles nam weder plaats met een ernstige uitdrukking op zijn gelaat.

Toen begon hij op zachten toon:

„Er valt niet aan te twijfelen, mevrouw, of Cedric verkeert in een eigenaardigen toestand van halve

bewusteloosheid. Ik geloof zeker, dat hij in een soort hypnotischen slaap verkeert. Maar ik kan u echter gelukkig gerust stellen — die toestand zal in ieder geval of van zelf verdwijnen, waarmede hoogstens een dag gemoeid zal zijn, of ik kan dien onmiddellijk opheffen — tenminste wanneer uw zoon zich inderdaad in den toestand bevindt, dien ik zooveen noemde.”

„Goddank!” riep de oude vrouw verheugd uit. „Ik vreesde reeds het ergste! Ik vreesde dat hij eensklaps misschien krankzinnig was geworden — zijn arme vader heeft immers ook geen sterke geestvermogens!”

„Vertel mij eens, mevrouw,” hernam Raffles — „was het u bekend, dat Cedric een zeer dankbaar medium is?”

„Hij is altijd heel gevoelig geweest, Mylord — dat is alles, wat ik weet! En ik geloof, dat men ook wel eens voor de grap hypnotische proeven met hem heeft genomen!”

„Dat zijn grapjes, mevrouw, die zeer dikwijls zeer ernstige gevolgen kunnen hebben!” zeide Raffles weder. „Wanneer leeken als amateur-hypnotiseur optreden, dan kunnen zij veel onheil aarichten! Wilt gij mij toestaan, dat ik tracht Cedric uit zijn slaap te doen ontwaken? Want het is inderdaad een slaap, mevrouw!”

„Ik bid u, Mylord, doe, wat u het beste acht! Ik vertrouw mij volkomen aan u toe! Ik stond juist op het punt Enny naar u heen te zenden met het verzoek, ons dadelijk met uw raad terzijde te staan.”

Raffles had hoed en stok op de tafel gelegd en vatte nu Cedric bij de hand.

Hij trok hem overeind, hetgeen de jonge schilder gewillig toeliet.

Daarop geleidde hij hem naar het venster, trok het gordijn hoog op, zoodat het licht vol op zijn gelaat viel en liet Cedric op een stoel plaats nemen, waarop hij dicht tegenover hem ging zitten, zoodat zijn knieën die van den jongen man aanraakten.

Vervolgens begon hij de gebruikelijke passen te maken, welbekend aan iederen hypnotiseur en die ten doel hebben, den invloed weder op te heffen, waaronder het sujet verkeert.

Met wijduitgespreide vingers streek hij van het midden van het voorhoofd over de schouders en armen heen, terwijl hij daarbij zachtjes in het gelaat blies van den slaper.

Langzaam, heel langzaam ontspannen zich de schier verstarde trekken van Cedric Grafton.

Er kwam meer glans in de doffe oogen — zijn bovenlichaam maakte schokkende bewegingen — en eensklaps was het alsof er iets van hem afviel, iets onzichtbaars, dat hem tot dusverre gevangen had gehouden.

Een siddering liep door zijn geheele lichaam, zijn oogen herkrepen hun gewone uitdrukking, en langzaam begon hij het hoofd in alle richtingen te wenden.

Toen vertoonde zich een uitdrukking van de grootste verbazing op zijn bleek, vermagerd gezicht, en daarop sprong hij op en riep uit:

„Wat is er toch met mij gebeurd? Wat zit gij daar, mijnheer? Wie zijt gij? Maar stil — waar zijn mijn gedachten? Ik ken u — wel zeker — gij zijt de man, die mijn toekomst hebt verzekerd — gij zijt Lord William Aberdeen! Maar wat staart gij mij dan toch aan? Wat is er toch moeder? Wat zijt gij bleek... en waarom hebt gij geweend? Uw oogen zijn vuurrood!”

Mevrouw Grafton antwoordde niet, maar stond met moeite op en strekte de sidderende armen naar haar kind uit.

Cedric wierp zich aan haar borst en riep uit:

„Moeder! Lieve moeder! Wat is er toch?”

„Mijn jongen! Mijn lieve jongen!” snikte de oude vrouw, terwijl zij het gelaat van den teruggevonden zoon met kussen overdekte.

Maar haastig kwam Raffles tusschenbeide, terwijl hij waarschuwend sprak:

„Vooral geen opwinding, beste Cedric! En gij, mevrouw — wat ik u bidden mag, tracht u te beheerschen! Wat Cedric thans voor alles noodig heeft is rust, rust — en nogmaals rust!”

Hij legde beide handen op de schouders van den schilder, die blijkbaar ten hoogste verbaasd was over hetgeen er voorviel en verstomd van den een naar den ander keek en zeide op ernstigen toon:

„Gij zijt ziek, Cedric! O, stel u gerust — het is volstrekt niet gevaarlijk, gelukkig, en gij hebt niets anders te doen dan een paar uren kalm op uw bed te gaan liggen. Doe uw uiterste best om te slapen — ik ben trouwens overtuigd, dat u dat niet zoo moeilijk zal vallen! En daarna moeten wij eens met elkander spreken!”

Cedric keek zijn moeder vragend en een weinig

ongerust aan, maar deze knikte hem door haar tranen vriendelijk toe en zeide:

„Doe maar wat Mylord je aanraadt, Cedric — het is stellig voor je bestwil! Kom mede jongen — ik zal doen, alsof je nog klein waart — je moeder zal je zelf naar bed brengen!”

Zij sloeg haar armen met een teeder gebaar om de schouders van den jongen man en geleidde hem het vertrek uit.

Enny had zich tot op dat oogenblik goed gehouden, maar zoodra de deur was dichtgevallen, barstte zij in een zenuwachtig snikken uit en Raffles had vrij wat moeite, haar weder tot bedaren te brengen.

Wat de oude heer Grafton betreft — het geheele voorval was aan hem voorbij gegaan, zonder dat het ook maar den minsten indruk op hem scheen te maken.

Slechts nu en dan had hij een paar onverstaanbare klanken uitgestooten, en dat was alles.

Een paar minuten later keerde mevrouw Grafton weder in het vertrek terug.

Haar oogen waren nog rood, maar een glimlach van de innigste vreugde verhelderde haar gelaat.

Zij trad dadelijk op Raffles toe, greep zijn hand en zeide aangedaan:

„Dat is uw werk geweest, Mylord! Ik weet niet, hoe ik u dank moet zeggen!”

„Gij hebt mij volstrekt niet te danken, mevrouw — Cedric was ook uit zichzelf weder ontwaakt, al zou dit ontwaken waarschijnlijk gepaard zijn gegaan met een zware hoofdpijn.”

„Maar zeg mij nu, Mylord — kunt gij u eenig denkbeeld vormen van hetgeen er met hem is overgevallen?”

„Dat geloof ik haast wel, mevrouw — maar eerst zou ik wel eens van u willen weten, of uw zoon een man kende van omstreeks vijf en dertig jarigen leeftijd, misschien iets ouder — met een langen, gitzwarten puntbaard?”

„Ik weet wel zeker van niet, Mylord!” gaf de oude vrouw ten antwoord. „Cedric zocht zich meestal zijn vrienden uit onder zijn jongere collega's — en zij allen kwamen vroeger vaak bij ons aan huis — voor die vreeselijke slag van het faillissement ons trof! En daarbij was zeker geen man met een baard!”

„Kan hij vrienden gehad hebben, waarvan gij niet wist?”

„Dat is uitgesloten, Mylord! Mijn jongen had

voor mij geen geheimen — ik kon in zijn hart lezen als in een open boek en zelfs de minste kleinigheden vertelde hij mij! Maar waarom vraagt gij mij dat?”

„Omdat een klein buurmeisje van u, Grace geheeten, uw zoon op den morgen van zijn verdwijning in gezelschap gezien heeft van een man, die een zwarten baard droeg, — ik ben er nu van overtuigd, meer dan ooit, dat die baard valsch geweest moest zijn!”

„Maar wat kan dat alles dan toch te beduiden hebben, Mylord!” riep nu Enny uit, terwijl zij Raffles vragend aankeek. „Hoe kan Cedric ruim een maand zijn weggeweest, zonder dat hij het zelf weet? Want hij weet het niet, dat bleek uit zijn geheele houding, nadat gij hem weder had wakker gemaakt!”

„Hij weet het niet, Miss — omdat hij, naar ik moet vreezen, al dien tijd in een hypnotischen toestand heeft verkeerd — of tenminste een groot gedeelte van zijn tijd! En het is goed, dat het niet langer heeft geduurd — want zijn geest en zijn lichaam zouden die vreeselijke inspanning niet veel langer hebben kunnen verdragen! Ik heb een flauwe hoop — al is zij zeer gering — dat Cedric zelf ons daaromtrent iets kan mededeelen! Juist daarom stond ik er op, dat hij een paar uren rust nam, want zij zullen zijn geest oprisschen en hem sterk genoeg maken om ongestraft te verdragen, dat wij spreken over hetgeen er met hem gebeurd is! Wij laten u thans alleen, mevrouw — maar over eenige uren keeren wij terug, want ik wil u niet verhelen, dat ik uiterst nieuwsgierig ben naar wat Cedric ons kan mededeelen!”

En zoo namen de beide vrienden afscheid, ten einde de beide vrouwen gelegenheid te geven hun hart bij elkander uit te storten en pas drie uren daarna keerden zij weder terug.

Cedric was zooeven wakker geworden, had met den grootsten smaak een kop bouillon genuttigd en wenschte nu niets liever, dan met Lord Aberdeen, zijn weldoener, een gesprek te voeren.

Een oogenblik daarna waren allen in de eenvoudige woonkamer verzameld.

Cedric was zooeven binnen getreden en stak nu Raffles de hand toe met de woorden:

„Wat ben ik verheugd, Mylord, u weder te zien! Ik moet volstrekt weten, wat gij denkt over de zaak, die mij gisteren is overkomen! Ik wandelde

in het Battersey-Park, toen ik werd aangesproken door een mij onbekend man, een goed gekleed heer met een zwarten baard, die met een eenigszins buitenlandsch accent sprak en mij verzekerde, dat hij in Parijs kunstkooper was, die gaarne eenige van mijne doeken wilde koopen! Gij kunt u wel begrijpen, hoe verheugd ik was! Ik verzocht hem dadelijk met mij mede te gaan en eigenlijk meende ik, Mylord, dat gij hier weder de hand in had!"

„Hebt gij volstrekt niet bedacht, hoe die heer kon weten, dat gij juist Cedric Grafton waart?"

„Dat was volstrekt niet zoo wonderlijk! Hij verklaarde het mij aanstonds. Hij had mij, naar hij zeide, op de Black Friars Bridge aan het werk gezien en van een van mijn vrienden, die daar juist passeerde en die hem toevallig kende, mijn naam gehoord."

„En wat geschiedde er toen?"

„Hij zeide, dat hij mij gaarne naar mijn woning zou vergezellen, maar hij verzocht mij, van zijn auto gebruik te maken, daar hij zeer weinig tijd had. Ik stapte in, de auto zette zich in beweging en de vreemde met zijn zwarten baard begon aanstonds met mij te praten, maar hij had zeer eigenaardige oogen — en of ik wilde of niet, ik moest naar die oogen zien, en hoe meer ik er naar zag, hoe meer ik hun demonischen invloed onderging. Ik gevoelde zeer snel mijn bewustzijn uit mij heen vlieden en mijn wil mij ontzinken, — en eensklaps wist ik in het geheel niets meer!"

Een vrij langdurig stilzwijgen volgde op deze woorden.

Toen zeide Raffles, terwijl hij de hand van den jongen man vatte:

„Dit alles zal u spoedig genoeg duidelijk worden, denk ik! Het is jammer, heel jammer, dat gij niet zeker weet, wie die man geweest is — want dat weet gij immers niet?"

„Ik heb er niet het flauwste idee van, Mylord! Den man dien ik gisteren in het Battersey-Park zag, heb ik stellig voor de eerste maal ontmoet!"

„Een oogenblik, Cedric! Gij behoeft er u volstrekt niet ongerust over te maken, want het heeft niets

te beteekenen — maar gij vergist u, als gij denkt, dat dit gisteren heeft plaats gegrepen! Sedert het oogenblik, waarop gij den man met den zwarten baard zaagt, zijn juist twee en dertig dagen verlopen!"

Cedric slaakte een kreet van verbazing, keek Raffles ongeloofig aan en riep toen uit:

„Maar dat is immers onmogelijk! Wat zou ik dan al dien tijd hebben gedaan?"

„Gij hebt geslapen, Cedric — of liever — gij hebt u al dien tijd in een hypnotischen toestand bevonden! Vertel mij eens — waren uw handen volkomen schoon, toen gij dien morgen gingt wandelen?"

„Ja, zeker, Mylord!" antwoordde Cedric verbaasd. „Ik ben altijd nogal ijdel op mijn handen geweest, — er kleefde nooit een spatje op! En ik herinner me dat ik ze juist dien morgen bijzonder lang en zorgvuldig gereinigd had!"

Raffles vatte den pols van Cedric en liet hem zijn eigen handen zien.

Drie van de vingertoppen van de rechterhand zaten vol verf, — oude, geheel verdroogde verf!

„Wat heeft dat nu te beteekenen?" riep Cedric uit, die zijn eigen niet scheen te kunnen gelooven. „Hoe komt die verf aan mijn vingers?"

„Heel eenvoudig, mijn jongen! Gij hebt gedurende die maand geschilderd — en waarschijnlijk zeer veel geschilderd. De verf daar aan uw vingers is zeker wel eenige dagen oud — en denkelijk nog ouder!"

„Dat alles gaat mijn begrip volkomen te boven!" hernam Cedric. „Ik zou geschilderd hebben en er zelf niets van weten?"

„Zoo ist het inderdaad! Gij hebt geschilderd — en gij hebt een meesterwerk vervaardigd! Gij hebt geschilderd onder den dwingenden invloed van een laaghartigen schavuit, die uw talent gestolen heeft, zooals men een lade licht! Gij hebt een heerlijk schilderij vervaardigd, dat op de tentoonstelling gehangen heeft, die zoo juist gesloten is, en dat door den staat voor tienduizend pond sterling is aangekocht!"

Wenscht ge een fijne cigaret?
Koopt Dubac 2.

HOOFDSTUK VII.

Rechtvaardigheid.

Na deze opzienbare mededeeling bleef het een oogenblik zeer stil in het vertrek.

Cedric was zeer bleek geworden, en keek Raffles aan met een uitdrukking van ongeloof, ja van schrik in zijn oogen.

„Wat gij daar zegt, Mylord, is immers volslagen onmogelijk!” kon hij eindelijk uitbrengen. „Ik zou een schilderij geschilderd hebben, zonder er zelf iets van te weten?”

„Zonder dat gij er het minste besef van had, mijn jongen!” antwoordde Raffles. „Dergelijke dingen komen vaker voor dan gij misschien wel vermoedt! Wanneer gij geneesheer waart, of student in de medicijnen, zou ik u dat met eenige woorden kunnen uitleggen. Het is echter een uitgemaakte zaak, dat menschen, die hiervoor zeer bevattelijk zijn, onder den wil van derden in een toestand van hypnose zaken verrichten, waarvan zij zich naderhand volstrekt niets meer herinneren!”

„Maar ik ben bijna een maand weg geweest, Mylord! Zou ik dan al dien tijd in dien toestand verkeerd hebben?”

„Misschien hebt gij weinige en korte oogenblikken van betrekkelijke helderheid gehad, maar ik ben overtuigd, dat gij u daar weinig of niets van herinnert! Doe echter uw best eens!”

Na eenigen tijd zeide hij op gedempten toon:

„Ik meen mij te herinneren — dat ik in een zeer groot atelier ben geweest, waar eenige schilderstukken stonden, en waar fraaie wapens aan den muur hingen — ik herinner mij een kleinen jongen met rood haar, die penseelen en kwasten schoonmaakte — ik meen ook nog een paar zeer groote ramen te zien — en dan — dan een groot schilderij! Ja, een zeer groot doek, maar wat het voorstelde — dat kan ik mij niet te binnen roepen!”

„Span uw hersens vooral niet te sterk in!” riep Raffles haastig uit. „Dat moogt gij nog volstrekt niet doen. Het groote doek dat gij vaag u meent te herinneren, Cedric — dat was het doek dat gij schilderde, en dat op de Jaarlijksche Tentoonstelling gehangen heeft!”

„Gij hebt het gezien, Mylord?”

„Ik heb het gezien!”

„Wat stelde het voor?”

„Salomé dansend voor Herodes!”

„En — het was schoon?”

„Het was zoo schoon, mijn jongen, als ik in lange jaren geen schilderij heb gezien!”

„En — ik zou dat geschilderd hebben?”

„Niemand anders kan het gedaan hebben!”

„Maar — de naam van den maker moet toch in den catalogus vermeld hebben gestaan?”

„Dat is te zeggen — daarin stond vermeld de naam van den man, die uw schilderij voor het zijne heeft laten doorgaan!”

„En — hoe luidde die naam?” vroeg Cedric ademloos.

„Herbert Moharty!”

De jonge schilder slaakte een kreet, half van woede, half van verbazing, en riep toen uit:

„Hij? Mylord — het zal u aanmatigend klinken uit den mond van een beginneling — maar Moharty heeft niet eens behoorlijk kunnen teekenen! Slechts als landschapschilder beschikte hij over eenig talent — maar niet meer dan honderden amateurs het hunne mogen noemen! Ik weet zeker dat hij onmogelijk een behoorlijk figuur zou kunnen teekenen!”

„Dat alles weet ik even goed als gij, Cedric!” hernam Raffles glimlachend. „Moharty is een knoeier op het gebied van het menschelijk lichaam, en ik

wist reeds van het eerste oogenblik af, dat het met zijn schilderij niet geheel en al in orde moest zijn!"

„Maar hoe groot was dat doek wel?"

„Ongeveer twee bij drie meter!"

„Maar mijn hemel — dat kan ik toch niet in een maand geschilderd hebben?"

„Gij deedt het in vijftien dagen!"

„Acht gij zoo iets mogelijk, Mylord?" riep nu mevrouw Grafton uit, die met de grootste verbazing had toegeluisterd, van den een naar den ander kijkend.

„Het is mogelijk, mevrouw!" antwoordde Raffles op vasten toon. „Vergeet niet dat die ellendeling uw armen jongen in het geheel geen rust heeft gegund — hij kon zijn schurkachtig plan pas laat ten uitvoer brengen, en hij wilde tot iederen prijs het schilderij gereed hebben, tijdig genoeg om het op de Groote Jaarlijksche Tentoonstelling te kunnen exposeeren! Hij heeft Cedric laten werken van het oogenblik af dat het daartoe licht genoeg was, tot op het tijdstip, waarop de zon onderging — en hij zal hem nauwelijks den tijd hebben gegund, om te eten en te slapen! Zie maar eens hoe bleek en vermagerd onze jonge vriend er uitziet! Nog veertien dagen, en hij zou hem zeker hebben vermoord!"

„Dat alles klinkt mij als een raadsel in de ooren!" mompelde Cedric zachtjes hoofdschuddend voor zich heen. „Hoe denkt gij dat het zich heeft toegedragen, Mylord?"

„Heel eenvoudig — zoodra Moharty u in slaap had gemaakt, en aan zijn wil had onderworpen, behoefde hij niets anders te doen, dan u, ongezien, naar zijn atelier te brengen, dat hij waarschijnlijk buiten Londen gehoord had, en u, daar gekomen, te gelasten: „Gij zult een schilderij maken, hetwelk den dans van Salomé voor haren vader tot onderwerp heeft!" Dat was ruimschoots voldoende, en gij zijt onmiddellijk aan den arbeid gegaan, gehoor gevend aan een machtigen drang, onder hypnose, en toch uw groot talent evengoed, ja wellicht nog beter meester, dan in normalen, wakenden toestand!"

„Zoo iets is dus mogelijk?"

„Het is mogelijk! In de criminalistische literatuur zou ik u vrij wat voorbeelden kunnen opsommen, van misdaden, die in een dergelijken toestand zijn gepleegd, zonder dat de dader er zich naderhand iets van herinnerde — groote diefstallen, ontvoeringen, ja zelfs moorden!"

Cedric zweeg even, en scheen diep ergens over na te denken.

Toen stond hij op, ging naar Raffles toe, keek hem recht in het gelaat, en zeide:

„Zeg mij eens eerlijk en op den man af, Mylord — gelooft gij dat ik in staat zou zijn, het schilderij, dat gij gezien hebt, juist zoo te vervaardigen in normalen toestand?"

Raffles scheen een oogenblik te aarzelen, en antwoordde toen:

„Daarop durf ik nog niet met een volmondig ja antwoordden — omdat uw techniek nog een weinig verbetering behoeft. Maar dat durf ik met zekerheid zeggen — over eenige jaren, wanneer gij tot man gerijpt zijt, zult gij het schilderij als dit schilderen — en wellicht nog beter!"

„Voor die oprechte woorden dank ik u, Mylord!" riep Cedric opgewonden uit. „En zeg mij nu nog — gelooft gij dat ik die tienduizend pond sterling zou mogen aannemen, wanneer het bedrog aan het licht is gebracht?"

„Uw vraag getuigt van een ridderlijken geest, en van eerlijkheid jegens uw eigen talent, Cedric," antwoordde Raffles, „maar ik ben van oordeel, dat gij die som gerust zult mogen aanvaarden, daar zij volstrekt niet te hoog is — verondersteld dat de staat ze u nog zou kunnen betalen, in plaats van aan dien schurk Moharty. Ik moet u echter zeggen, dat het geld hem reeds gisteren is uitbetaald."

Cedric slaakte een kreet van schrik en woede, en riep toen uit:

„Maar hij moet dat bedrag toch terug geven, Mylord! Het is immers door schurkerij verkregen?"

„Zonder eenigen twijfel — maar dat zal minder gemakkelijk gaan, dan gij u schijnt voor te stellen! Moharty zal natuurlijk eenvoudig loochenen — en ik wil u niet verheelen, dat het zeer moeilijk zal vallen, voldoende bewijzen tegen hem bijeen te brengen. Natuurlijk heeft hij goed zijn voorzorgsmaatregelen genomen! Om te beginnen heeft hij zich voorzien van een zwarten baard, en die u samen hebben gezien, zullen onmogelijk anders kunnen getuigen, of gij zijt in gezelschap van een man met zulk een zwart aanhangsel aan zijn kin ergens heen gegaan, maar wie zal zeggen waarheen? Het atelier zal wel goed verborgen zijn geweest, en het is mogelijk, en zelfs waarschijnlijk, dat Moharty daar pas in de duisternis met u is aangekomen. Natuurlijk

hebt gij het atelier al dien tijd geen oogenblik verlaten — en toen hij u weder hierheen bracht, na van uw diensten gebruik te hebben gemaakt, en vast overtuigd, dat gij u niets meer zoudt herinneren — toen heeft hij, zooals van zelf spreekt, eveneens zeggend gedragen, dat niemand hem zou herkennen! Hij zal zich wel zeer duchtig vermomd hebben, en niemand zal kunnen bezweren, dat die man, die met u in de auto zat, de schilder Moharty was!”

Cedric balde de vuisten, omdat hij maar al te goed begreep, dat Raffles gelijk had.

Wie zulk een schurkenstreek verzint — die zou ook wel zorgen dat men hem onmogelijk zou kunnen betichten.

Wat zijn slachtoffer zelf betref — daaromtrent behoefde hij zich volstrekt geen zorg te baren — die zou stellig alles vergeten zijn wat er met hem geschied was, van het oogenblik af, dat hij den jongen schilder aan zijn wil had weten te onderwerpen.

Moharty was er zich blijkbaar zeer wel van bewust, dat hij als hypnotiseur een buitengewoon sterke macht kon uitoefenen, en op een of andere wijze was hij er achtergekomen, dat de talentvolle schilder Grafton een zeer dankbaar sujet was.

Natuurlijk had de proef kunnen mislukken, maar dan was er verder nog niets verloren.

Zij was echter schitterend geslaagd, en de jonge schilder had een meesterwerk geschapen, hetwelk de bedrieger thans voor het zijne had uitgegeven!

„Wat raadt gij ons thans te doen, Mylord?” vroeg Mevrouw Grafton na eenigen tijd. „Ik weet zeker dat gij ons slechts het beste zult raden! Het mag dan waar zijn, dat Cedric dat stuk heeft geschilderd, zonder besef, zooals gij vermoedt, en zooals het waar zal zijn, en misschien kan hij dus wel niet eens recht op betaling laten gelden — maar het is toch vreeselijk, te moeten denken, dat die ellendeling het geld zou ontvangen als loon voor een schurkenstreek!”

„Ik herhaal u, mevrouw, dat hij het reeds ontvangen heeft,” hernam Raffles, „maar wanneer ik er iets aan kan doen — en dat kan ik — dan zal hij dat geld zeker niet lang in zijn bezit houden! Hij zal het moeten afgeven, hoe dan ook! In ieder geval, natuurlijk wanneer het te bewijzen is dat gij de maker zijt, behoort het stuk u in eigendom toe — en daarmee zal de staat rekening moeten houden!

De Commissie van Aankoop bestaat uit mannen van onkreukbare eerlijkheid en van achtbaarheid, die boven iederen twijfel verheven is — en wanneer wij er slechts in slagen, te bewijzen, dat gij de maker zijt, en niet Moharty, dan ben ik overtuigd, dat de koop geannuleerd zal worden, en dat men Moharty zal dwingen de koopsom weder terug te geven! En mocht hij weigerachtig blijven — dan zijn er wel middelen om hem tegen zijn zin te dwingen!”

„Maar hoe kan het bewezen worden, Mylord, dat Cedric het schilderij gemaakt heeft?” liet nu Enny zich hooren, die al dien tijd nog geen woord had gezegd, maar den jongen schilder met een blik van innige liefde had aangezien.

Raffles antwoordde niet dadelijk, maar scheen ergens over na te denken.

Toen antwoordde hij:

„Ik zou u met een bedriegelijke hoop paaien, Miss, als ik zeide dat het gemakkelijk was — maar wij moeten niettemin ons uiterste best doen. Ik meen mij te herinneren, dat Cedric zooeven heeft gesproken van een roodharigen jongen, dien hij bezig meent te hebben gezien met het uitspoelen van kwasten. Als wij dien kleinen helper konden uitvinden, dan zou ons dat misschien van groot nut kunnen zijn — die knaap zou kunnen getuigen, wie het doek geschilderd heeft — als hij tenminste ooit in de zaal is geweest, waarheen Moharty u gebracht heeft, om het doek voor hem te schilderen?”

„Dat zou ik onmogelijk kunnen zeggen, Mylord!” mompelde Cedric. „Dat herinner ik mij helaas niet!”

„Gij weet natuurlijk ook niets van den weg, de richting, de plek waar het atelier gelegen kan zijn al ware het slechts ongeveer?”

„Ik weet niets, Mylord!”

„Het was immers een huurauto, waarin Moharty met u stapte, toen hij u in het Battersey-Park aansprak?”

„Het was er althans een naar het uiterlijk, Mylord!”

„En het zal er ook wel een geweest zijn, want het is ondenkbaar, dat Moharty, wien dan ook, in het geheim zou hebben genomen!” hernam Raffles. „Dat zou zeer gevaarlijk zijn geweest, en dat had zijn geheele plan in duigen kunnen werpen. Aan den anderen kant is het niet aan te nemen, dat die

huurauto hem en u aan het atelier heeft afgezet, want in dat geval liep hij de kans, dat naderhand, als men argwaan mogt koesteren, de chauffeur van de huurauto wel eens een zeer lastige getuige kon blijken te zijn! Hij zal dus wel een paar kilometer voor de plek zijn afgestapt, en het overige van den weg met u te voet hebben afgelegd."

„Maar daar valt mij iets in, Mylord!" liet de stem van Enny zich hooren.

„Laat eens hooren, Miss!" verzocht Raffles op vriendelijken toon.

„Wel wij hebben dunkt mij niets anders te doen, dan te zoeken naar den persoon, die het atelier aan Moharty verhuurde! Zijn naam heeft toch in ieder geval eenige bekendheid!"

„Dat plan zou inderdaad goed zijn, Miss — mits wij slechts mochten aannemen, dat Moharty onder zijn eigen naam het atelier heeft gehuurd — en dat is zeer zeker niet het geval geweest! Intusschen — het was toch een goede inval van u, want hieraan hebben wij inderdaad houvast! Ik zal aanstonds een onderzoek instellen naar alle ateliers in en om Londen, die gedurende de laatste maand verhuurd waren — en op die manier zullen wij wel ontdekken, welke persoon zulk een inrichting verhuurd heeft aan een man met een zwarten baard, en groote groenzwarte oogen! En nu zullen wij u aanstonds weder verlaten, om aan het werk te gaan! Vermoei u vooral niet, Cedric, neem rust — ik ben overtuigd, dat alles zich ten goede zal keeren!"

Vier dagen later bevatte de „Times" een klein bericht, hetwelk vooral in de kunstenaarswereld het grootste opzien baarde.

Niemand anders dan Lord William Aberdeen betichtte er den schilder Herbert Moharty openlijk van, dat hij niet zelf het schilderij „Salomé dansend voor Herodes" had vervaardigd, maar dat dit het werk van een jongen en talentvollen schilder, Cedric Grafton geheeten, was.

Nog zelden verwekte een bericht zulk een ongehoorde ontroering onder de schilders.

De man die de beschuldiging uitte, was zeker niet de eerste de beste en de Londenaren, harts-tochtelijke wedders als zij zijn, gaven Moharty slechts bitter weinig kans.

In waarheid waren er slecht zeer weinigen onder de schilders, die zich niet innerlijk verheugden over de beschuldiging — gegrond of niet!

Moharty was zeer weinig bemind onder zijn collega's.

Hij was een aanmatigend, trotsch, verwaand heerschap, dat de wijsheid in pacht meende te hebben, onbetrouwbaar, slinks, en vol jaloersche achterklap.

Menigeen hoopte dus dat het bericht op waarheid mocht berusten — maar niet velen geloofden het!

Wat de Commissie van Aankoop betreft — zij was natuurlijk verplicht, bewijzen te vragen, zelfs al was het iemand als Lord William Aberdeen, algemeen bekend en geacht, die de beschuldiging had geuit.

De leden werden onmiddellijk bijeen geroepen, er werd druk geconfereerd, telegrammen vlogen heen en weder van de directie van het Nationale Museum naar den Minister van Schoone Kunsten, van dezen naar den voorzitter van de Commissie van Aankoop, van dezen weder naar Lord Aberdeen, en naar Moharty!

Wat deze laatste betreft — hij had het beste en ook het eenige gedaan, wat hem in dit geval te doen stond — hij had eveneens om bewijzen gevraagd, en vol verontwaardiging de beschuldiging van zich afgeworpen!

En het bleek maar al te spoedig, dat die bewijzen zeer weinig in aantal waren, en dan nog volstrekt niet doorslaand!

In de afgelopen maand hadden vijf personen tamelijk groote ateliers verhuurd aan even zooveel schilders en beeldhouwers — vier van dezen waren zeer goed bekend, en de vijfde was een man met een zwarten baard geweest, die opgaf Black te heeten.

Men vond in Londen geen schilder die Black heette en een zwarten baard had, maar wie zou kunnen bewijzen, dat het Moharty was geweest, die zich onder dezen naam aan den eigenaar van het atelier had voorgesteld.

De zaak scheen er dus niet al te gunstig voor te staan, toen Raffles zich, in den avond van den dag, waarop het bericht van de „Times" verscheen, bij den president van de Commissie van Aankoop vervoegde.

Hij werd aanstonds bij den voorzitter, Chamrock geheeten, toegelaten, die hem in zijn fraai gemeubelde werkkamer ontving.

„Mag ik hopen, Mylord, dat gij mij bewijzen komt brengen?" vroeg de president, na Raffles de hand te hebben toegestoken.

„Ik meen er een te hebben en dat goed is, mijnheer,” antwoordde Raffles kalm, „maar ik wil dat op het laatste oogenblik in petto houden, voor het geval het plan mocht mislukken, dat ik thans aan uw oordeel kan onderwerpen. Ik heb juist tot vanavond gewacht, in de hoop dat Moharty zou bekenen, maar nu dit niet gebeurd is, zou ik u het volgende willen vertellen.”

„Ik luister met de grootste aandacht, Mylord!”

„Laat mij dan beginnen met u de vraag te stellen, mijnheer Chamrock. Geloofst gij, dat de man die dat doek geschilderd heeft, dat thans door den staat is aangekocht, in staat moet worden geacht, er aanstonds een klein gedeelte, laat ons zeggen de figuur van Salomé, evengoed na te schilderen, of te teekenen?”

„In de allermeeste gevallen is dat zeker het geval, Mylord! Als is het waar dat men een meesterwerk maar eenmaal maakt!”

„Dan stel ik voor morgen tusschen Moharty en Cedric Grafton een wedstrijd te houden, onder het toezicht van de geheele Commissie van Aankoop, versterkt met eenige schilders van naam, hoogstaande mannen, aan wier goede trouw niemand zal mogen twifelen! De beide schilders zullen in een zaal geplaatst worden, en zij zullen uit hun hoofd zonder het schilderij nog eens te zien, de figuur van Salomé nogmaals moeten teekenen! Wat zegt gij daarvan?”

„Een Salomo's oordeel dus, Mylord,” riep Chamrock vol geestdrift uit. „Dat is inderdaad een uitstekend middel — en het moet slagen!”

„Dan zou ik u raden alles geheim te houden, tot op het laatste oogenblik, en vooral de beide schilders niet te waarschuwen, zoodat geen van beiden zich kan voorbereiden.”

„Zoo zal het zijn, Mylord, en ik zal nog hedenavond alle maatregelen nemen! Gij zult zeker bij deze eigenaardige proef aanwezig willen zijn?”

„Daarom had ik juist willen vragen!” hernam Raffles. „Ik zal dan tevens gelegenheid vinden — mijn bewijs te berde te brengen!”

De proef kan het beste plaats vinden in een van de groote zalen van de Teeken-Academie,” hernam Chamrock, „en wij zullen haar vaststellen op half elf in den morgen. Het verheugt mij, Mylord, dat gij op dezen schitterenden inval zijt gekomen! Tot morgen dus!”

„Tot morgen!”

Den volgenden morgen, om half elf, waren in een helder verlichte zaal van de Teeken-Academie een twintigtal personen bijeen, die fluisterend met elkander spraken.

Dicht bij een der groote venster smet de ruggen tegen elkander geplaatst, stonden twee groote ezels, waarop een houten raam, met wit linnen bespannen, geplaatst was, en daar naast stonden, op twee tabouretten, doozen met zwart krijt en pastel.

Daar waren de acht leden van de Commissie van Aankoop, de directeur van de Academie, die van het Nationale Museum, een zestal schilders van grooten naam, en ten slotte John Raffles en Charly Brand.

Om half elf precies ging een deur open, en Moharty en Cedric traden binnen, geleid door den bode van het groote gebouw.

Beiden waren bleek, en begrepen blijkbaar volstrekt niet, wat men van hen verlangde.

Dadelijk trad Chamrock naar voren, en zeide op ernstigen toon tot hen:

„Mijne heeren! Gij weet welk een zeer ernstige beschuldiging Lord William Aberdeen tegen een uwer in het midden heeft gebracht! Wellicht vergist hij zich, en hij heeft zich in dit geval bereid verklaard, niet alleen openlijk zijn verontschuldiging aan te bieden aan u, mijnheer Moharty, maar u op zeer ruime wijze schadeloos te stellen! Echter is de beschuldiging van zoo ernstigen aard, dat wij gemeend hebben, hier aanstonds recht te moeten spreken. Gij ziet daar twee ezels staan, met schilderslinnen en het noodige teekengereedschap. Welnu, wij geven u eenhalfuur om, op de helft van de grootte, de figuur van Salomé nogmaals te teekenen, en met pastel te kleuren, zooals zij voorkomt op het doek! Op deze wijze hopen wij te kunnen uitmaken, wie dit heerlijke schilderstuk inderdaad vervaardigd heeft!”

„Daartegen protesteer ik!” schreeuwde Moharty, wit van woede. „Een kunstenaar als ik herhaalt zich niet! Niemand scheidt tweemaal een meesterwerk!”

„Wij zouden u sterk aanraden, mijnheer Moharty, aan het werk te tijgen!” hernam Chamrock ernstig. „Bedenk wat er voor u op het spel staat!”

Cedric had zich intusschen geen oogenblik bedacht, maar was op den ezels toegestapt, had het krijt gegrepen, en begon te werken.

Drie dagen achtereen had hij het heerlijke schil-

derij bestudeerd, dat hijzelf vervaardigd had — en hij was zeker van zijn zaak.....

Eindelijk trad ook Moharty op den ezel toe.

Een half uur verstreek onder doodsche stilte.

Toen klonk het weder uit den mond van Chamrock:

„Houd op, mijne heeren!”

Eenige bedienden namen de doeken, waarop de schilders hun namen hadden moeten zetten, van de ezels, en plaatsens ze naast elkander.

De jury stelde er zich tegenover op, en keek....

Twijfel leek hier volkomen uitgesloten — de Salomé van Cedric gelek lijn voor lijn op die van het schilderij — het was slechts zwart krijt en pastel — maar het was een meesterstuk!

De Salomé van Moharty was een onbeholpen geteekend figuur, slechts voor een derde voltooid, lachwekkend, het werk van een verfknoeier!

En nog voor de jury haar oordeel had kunnen uitspreken, ging de deur open, en Raffles trad naar voren, met zijn arm om de schouders van een roodharigen knaap.

„Dat is de verfjongen!” zeide hij eenvoudig. „Hij kan getuigen, dat Cedric Grafton het doek schilderde!”

„Ik wraak dien getuige!” gilte Moharty vol van drift en woede. „Zijn getuigenis mag geen gewicht in de schaal leggen — hij is pas 14 jaar!”

„Pardon, hij is eergisteren vijftien geworden!” zeide Raffles glimlachend. „Een kleine misrekening uwerzijds, mijnheer Moharty! Kom, geef u maar gewonnen! Het dient tot niets nog langer te ontdekken! Zelfs een leek moet immers dadelijk zien, dat gij onmogelijk het schoone kunstwerk kunt hebben vervaardigd, dat door den Staat werd aangekocht, en waarvoor gij ten onrechte de betaling hebt opgestreken!”

Moharty wierp een blik van machtelozen haat om zich heen, en trachtte op het gelaat van dezen of genen een glimp van ongeloof of twijfel te ontdekken.

Maar alle gezichten stonden strak en iedereen had zich vol verachting van den bedrieger afgewend.

Toen gevoelde hij dat hij verloren was en op doffen toon kwam het over zijn lippen:

„Ik beken! Grafton schilderde het doek onder mijn hypnose.... Doe met mij wat gij wilt!”

Eenige dagen later werd Moharty tot een zware gevangenisstraf veroordeeld.

Cedric werd hoewel de Staat den aankoop van het doek van nul en geener waarde verklaarde, daar de feitelijke vervaardiger ondanks alles het doek onbewust had geschilderd, in het volle bezit daarvan gesteld.

De volgende aflevering (No. 411) bevat:

De Misdaad in St. James Square.

DUBEC No. 3

GOUD EN KURK

BESTE 3 CTS. CIGARET

GEMAAKT VAN HEERLIJKE
ECHT TURKSCHER TABAK

CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885